

# ANDY JONES

*zamilovat se  
je snadné,*

# MY DVA

*ale zásadní je,  
co přijde potom...*

PLUS





zamilovat se  
je snadné,

MY  
DVA

ale zášdní je,  
co přijde potom...



# ANDY JONES

*zamilovat se  
je snadné,*

# MY DVA

*ale zásadní je,  
co přijde potom...*

Přeložil Tomáš Bíla

PLUS

© 2015 by Andy Jones  
Translation © Tomáš Bíla, 2015  
Cover Illustration © Matěj Pospíšil, 2015

ISBN 978-80-259-0447-3

*Chrisovi a Dorothy, mým rodičům  
Za všechno*





## Prolog

Lidé se ptají: „Jak dlouho jste spolu? Jak jste se seznámili?“

Sedíte u stolu, okázale si projevujete svou novou lásku (Je to skutečně nová láska? Dá se to už brát jako láska?), smějete se příliš nahlas a líbáte se o trochu vášnivěji, než by se na klidnou venkovskou hospůdku slušelo, a najednou někdo řekne: „Nechte si to na doma! Vy jste ale pěkný páreček,“ anebo něco na ten způsob.

Nenápadně ožůžláváš ouško své vyvolené a kdosi za vámi prohodí: „Na baru mají brambůrky, jestli máte hlad.“ Otočíš se a omlouváš se statné dámě středního věku, která sedí u sousedního stolku. Ona se dobromyslně zasměje, natočí se i se židlí tak, že najednou skoro sedí u vašeho stolku, a je to tady...

„Tak,“ řekne, „jak jste se vy dvě hrdličky seznámily?“

Za poslední týden se nás na jednotlivé detaily našeho vztahu vyptávali snad při půl tuctu různých příležitostí. Za jiných večerů jsme jako odpověď používali stále slabší odvary pravdy. „Pracujeme spolu.“ „Rande naslepo.“ „Chodil se ke mně ostříhat.“ „Knižní klub.“ Ale teď, posílněná vínem, se Ivy naklání nad stůl a spikleckým šeptem odpovídá: „Je to hrozné, jsem nejlepší kamarádka

jeho ženy. Ale...“ poplácá mě po hřbetě ruky... „určitě mi rozumíte, že? Někdy prostě cítíte, že něco musíte mít.“

Ta žena – z jejího dechu je cítit sýr a cibule – zrudne, přikývne a řekne: „No, ano, tak přeju hezký... večer...“ a otočí se zpátky ke svému stolu.

Protože pravda je taková, že pravda by byla na dlouhé vyprávění. Rozhodně příliš dlouhé na venkovskou hospůdku, kde chcete jen dopít a odejít nahoru do pokoje. A kromě toho, *jak* jsme se setkali je akademická otázka. Když se kocháte pohledem na duhu, taky se neptáte, jak začalo přšet.

Lidé mluví o tom, jak to mezi mužem a ženou někdy zajiskří, a možná se skutečně něco takového stalo – bylo to něco molekulárního, něco genetického. Nevím, na jakém principu to fungovalo, ale viděl jsem v Ivy něco, kvůli čemu jsem se okamžitě rozhodnul, že se s ní *nevyspím*. Mohl by mizera složit dámě lepší kompliment? Ne že by na tom záleželo, ale tou dobou jsem procházel obdobím, kdy jsem nehledal žádné závazky a vystačil si s určitým standardem v osobní hygieně a diskrétnosti. Bylo to šest měsíců, co jsem se rozešel se svou bývalou přítelkyní, byl jsem mladý, byl jsem svobodný, byl jsem... no, řekněme prostě, že jsem svými city nešetřil. A pak jsem narazil na Ivy s její přirozenou, nestrojenou elegancí, jak kolem sebe víří feromony, nenucenost a dobrou náladu.

Ne že by na něčem z toho záleželo. Podstatné je, že jsme se setkali. A ještě podstatnější je to, co se stane dál.

## Kapitola 1

Je poslední srpnový týden a mě svědí spálená záda. Ivy sedí za volantem a právě zatačí do ulice, ve které jsem vyrůstal, a jede k domu, ve kterém jsem se narodil.

Když hraje rádio, Ivy zpívá; když je vypnuté, hvízdá si, a to opravdu neumí. Je to nejspíš nějaká notoricky známá melodie, ale nedokážu přijít na to, která. Levou tvář má Ivy zjizvenou po nehodě v dětství – teď už to je jen síť bílých jizev, ale rýhy a křivé srůsty jsou pořád znatelné – a když si píská, jizvy se kroučí a prohlubují. Nevím, jestli je tohle ten důvod, proč jí pískání nejde, ale mám-li soudit podle jejího zpěvu, tak naprosto postrádá hudební sluch a vůbec o tom neví. Nejsme spolu zatím ani tři týdny, takže je trochu brzy na to, abych si začal sestavovat „Seznam věcí, které mám na svojí přítelkyni nejraději“, ale kdybych si na takové seznamy potrpěl, pak by u Ivy to bezstarostné, nelibozvučné hvízdání stoprocentně skončilo v top jedenáctce. A když už jsme u toho řazení věcí popořádku, bylo v našem případě ještě dost brzo na to, abychom se šli navzájem *ukázat rodičům*. Ale přesto nám do přistání zbývala necelá minuta.

„Připrav se,“ řeknu.

Ivy se na mě ohlédne. „Co?“

„Rodina,“ hlesnu. „Jsou trochu... vždyť víš.“

„Neboj se,“ řekne. „Už jsem to párkrát absolvovala. Mokrát. Možná stokrát.“ A ušklíbne se sama pro sebe.

„Legrační. Každopádně se nebojím o tebe.“

Zatočíme za roh a najednou je vidět tátův dům.

Jako malý kluk jsem nikdy nevěnoval pozornost tomu, jak náš dům vypadá. Stál tam celou dobu, co jsem byl na světě, a já si ho nikdy neprohlížel víc než svoje vlastní chodidla – nejspíš dokonce o hodně míň. Ale dnes, když k němu přijíždím s Ivy, si najednou uvědomuju, jak je prostý a co všechno mu schází. Viktoriánské domy, jako je ten, ve kterém v Londýně bydlím, si s přibývajícímí lety získávají patinu, určitý charakter; domy jako tenhle, postavené v šedesátých a sedmdesátých letech, jsou jako staří dělníci z továrny – jsou opotřebované, špinavé, očouzené a sešlé. Možná to není spálená kůže, co mě svědí, možná je to snob ve mně. Podívám se na Ivy, ona mi pohled oplatí, nakrčí obočí a zaparkuje před číslem 9 v Rose Park.

Ale k čertu s domem. Co asi bude říkat, až natrefí na rodinu.

Museli číhat za záclonami, protože ještě než Ivy stačí vypnout motor, můj otec, sestra, švagr a neteře-dvojčata se hrnou ven ze dveří. Zamávám jim, usměju se, neslyšně za okénkem říkám „Ahoj!“, ale na mě se ani nepodívají. Postaví se do řady uprostřed ulice a tváře jim všem září vzrušením, zatímco táta otevírá Ivy dveře, jako by to byla nějaká státní návštěva. Dvojčatům Imogen a Rosalind je teprve deset let, takže bych jim dokázal odpustit, že netrpělivě poskakují na místě a pošťuchují se, aby líp viděly na mou přítelkyni (je to dobrý pocit říkat *přítelkyně*), ale mé sestře a tátovi je dohromady skoro sto let a chovají se jako imbecilové. A v tu chvíli mi dojde, co si to Ivy pískala: „It Must Be Love“. Vystoupí z auta přímo do medvědího objetí

mého otce. Omluvně se na ni zašklebím, když ji zvedá ze země, a Ivy na mě buď zamrká, anebo přivře oči bolestí – s tváří naplácnutou na tátův krk se to nedá dost dobře poznat.

Když nikým nepovšimnut vystupuju z auta, napadne mě, že jsem to její hvízdání stejně možná neidentifikoval správně. Čím víc o tom dumám, tím spíš si myslím, že to bylo „House of Fun“, nebo možná dokonce „Embarrassment“. Ať už to bylo cokoli, bylo to určitě něco od Madness.

Než se uvítací výbor přesune z ulice do domu, já stačím vy-  
nosit zavazadla z kufru až nahoru do pokoje, vymočít se, uva-  
řit vodu a udělat čaj.

„Čaj je na stole,“ řeknu, když se všichni konečně nahnou do kuchyně.

„Nemáme víno?“ ptá se Maria.

„Doufám, že *šampaňské* bude stačit,“ řekne táta a s výrazem obrovské hrdosti otevře ledničku.

„Páni,“ vzdychne Ivy.

„To víte,“ říká táta, „je to zvláštní příležitost, no ne? Podej skleničky, synu.“ A vede Ivy do obýváku.

Maria se mnou zůstane v kuchyni a pomůže mi vymýt prach z pěti skleniček na šampaňské. „Vypadá mile,“ ušklíbne se.

„To je. Kde je Hermione?“ zeptám se a aspoň dočasně uni-  
kám sarkastickým poznámkám (*Tak proč je s tebou?*) své star-  
ší sestry.

Marii táhlo na šestnáct, když se jí narodilo první dítě. Ne-  
byl to ani rok, co umřela máma, a malá Herms nám všem hod-  
ně pomohla se s tím vyrovnat. Prvních šest let, co byla na svě-  
tě (dokud se Maria neseznámila s Hektorem a neprovdala se  
za něj), jsem pro Hermionu asi byl víc otcem než strýčkem.  
A přestože od té doby už uplynulo přes deset let, pořád ji pova-  
žuju spíš za svou dceru než neteř.

„Má rande,“ řekne Maria.

„Nepovídej! A co je zač?“

Maria pokrčí rameny. „Snad o něco menší pitomec než ten poslední.“

„To není zrovna moc vysoko nastavená laťka. Doufal jsem, že tady bude.“

„Ve srovnání s novou láskou nejsi zajímavý,“ usadí mě Maria.

„V tom by s tebou někdo mohl nesouhlasit,“ namítnu. „Tak pojď, vysvobodíme Ivy od táty.“

Když vejdem do obýváku, táta už má venku rodinná alba. Je to vůbec poprvé, co jsem domů přivedl nějakou svou holku – ani nemluvě o ženě –, a všichni byli zřejmě až příliš natěšení na to, abychom stihli všechno, co se v takových případech dělává. Takže tiše upíjím šampaňské a mužně snáším své ponížení, zatímco všichni ostatní se smějí mým vlasům, mému oblečení a mé holé zadnici v proměnách desetiletí. Žena, která je devatenáct dní mou přítelkyní, nakloní svou sklenku mým směrem, cudně se na mě usměje a mrkne.

Oba s Ivy pracujeme ve filmové produkci (v mém případě reklamy, v jejím všechno možné), což znamená, že jsme prakticky na volné noze. První čtyři dny, co jsme se dali dohromady, jsme nevytáhli paty z jejího bytu. Nijak jsme se na tom nedomlouvali, ale zdálo se, že jsme dospěli k mimoverbální dohodě, že nebudeme chodit ven, dokud to nebude nutné. Protože jsme pochopili (a pochopili jsme, že to ten druhý pochopil), že jakmile tahle bublina jednou praskne, není už cesty zpět k té stupidní tajné úmluvě o Prvních dnech. Když nám došlo mléko, pili jsme kávu černou, ze zbytků chleba jsme vytrhali plesnivé kousky a jedli děravé topinky. Večeřeli jsme vajíčka, suchary, sendviče s lilkem a majonézou a těstoviny v omáčce z kuřecí polévky. Ivy si četla, já se díval na americké detektivky na její mrňavé přenosné televizi; hráli jsme Monopoly, Scrabble a žolíky a opíjeli se vínem, pak vodkou a nakonec lahví napůl zkrys-

talizovaného alkoholu neznámého původu. Odolávali jsme pokušení zabezpečit se nějakým praktičtějším způsobem jako objednáním pizzy s donáškou, protože kluci, co rozvázejí pizzu, se do romantických scénářů hodí jen tehdy, pokud jezdí na mopedu nebo maličkou dodávkou. Špendlíkem pro naši bublinu se nakonec stala práce: Ivy měla už předem domluvené, že celý pátek bude točit nějaký hudební klip. Cestou na natáčení mě – s kufrem plným vlastního oblečení – vysadila u mě doma a políbili jsme se na rozloučenou s takovou vášní, jaká je normálně k vidění jen na letištích. Práci jsme se pak museli oba věnovat skoro celý další týden, ale každou noc jsme trávili společně, někdy jsme si dávali sraz v restauraci, jindy až v posteli. Druhou sobotu, co jsme byli spolu, jsme naskládali kufry do mého Fiatu 126 a vyrazili jsme jen tak nazdařbůh na výlet, spali jsme v New Forest, Cotswolds, Yorkshire Dales a Peak District. Chodili jsme na procházky, jedli, jezdili autem, pili a ráno nestíhali snídaně. Včera jsem si uvědomil, že jsme byli ani ne dvě hodiny jízdy od tátova domu a já měl tak dobrou náladu, že jsem se rozhodl, že ho musíme navštívit. Za poslední týden jsme s Ivy najezdili přes osm set kilometrů – zpívali jsme si s rádiem a navzájem se krmili lentilkami podle toho, kdo zrovna řídil –, ale na cestě sem bylo stejně něco zvláštního. Dokonce bych dokázal přesně určit ten okamžik, kdy se nálada v autě změnila.

Zastavili jsme v jedné malé vesničce, kde jsme se chtěli najít a projít se mezi obchůdky. Ivy zamířila do Boots pro „zubní pastu a další věci“, zatímco já navštívil místní samošku. Sešli jsme se znovu u auta, Ivy s taškou plnou kosmetických potřeb, já s taškou plnou cinkajících lahví. A od té chvíle v tom bylo něco... zvláštního. Nic, co by bylo na první pohled vidět, ale Ivy byla očividně víc zaražená. Nezpívala tak nahlas, nemačkala moje koleno s tím samým nadšením, nehrála svou roli s tou samou bezduchou vášní, kterou jsem si u ní zamiloval. Možná ji představa, že se setká



s mou rodinou, uváděla do rozpaků. A vzhledem k tomu, co se právě dělo, jí to nikdo nemohl vyčítat.

Tátu zajímá, kde žijí její rodiče. Jak se jmenují? Chodí do kostela? Hektor se ptá, kolik si u filmu může vydělat kosmetička, jestli má účetního nebo svou webovou stránku anebo jestli se někdy setkala s Madonnou. Dvojčata se jí vypyřádávají, jestli má bratra nebo sestru, jestli má nějaké domácí mazlíčky, jestli má raději psy, nebo kočky, jestli by raději byla mořskou pannou, vílou, nebo princeznou; Maria chce vědět, kde si Ivy koupila ty manžetové knoflíčky, kde si nechává stříhat vlasy, jestli je vždycky nosila takhle dlouhé a co na mě vlastně vidí?

„Tak ukaž, že tu taky na něco jsi,“ prohlásí Maria a zamává na mě prázdnou sklenkou.

Trhnu hlavou dozadu a povzdychnu si: „Právě jsem si sednul.“

„Seděl jsi tři hodiny v kuse,“ poznamená táta. „Tak si teď protáhneš nohy.“

Teatrálně se znovu zvednu a odejdu z místnosti, přičemž si neustále brumlám pod vousy. Ne že bych chtěl svou rodinu ošidit o další drink nebo o chvilku soukromí s mou novou přítelkyní; pravda je taková, že tuhle ženskou, kterou tolik miluju, znám skoro stejně málo jako oni a toužím po jejich odpovědích stejně jako zbytek rodiny. Víím, že pije raději cider než pivo, že ze slaného pečiva má nejraději závin s kuřecím masem a pórkem a že trochu chrápe, když přebere. Víím, že její vlasy voní kokosovým mlékem a že jí ráno trochu páchne z úst. Víím, že proletěla skleněným konferenčním stolkem, když jí bylo osm let, a že její oblíbenou sladkostí jsou lentilky. Ale je toho tolik, co nevím – například nevím, koho z Beatles měla nejraději, jak se jmenoval její první pes, přítel nebo gramodeska; prokrista, vždyť já ani nevím, jestli má nějaké prostřední jméno. A z nějakého zvláštního důvodu mi zvláště záleží na tom, abych se dozvěděl, jaké zastává stanovisko v odvěkém sporu víly versus mořské panny.

Když se vrátím s lahví vína, jsou všichni (včetně táty a Hektora) hluboce zaujati přednáškou, ve které jim Ivy vysvětluje, jak si nejlíp zaříznout tužku na oči.

„Kdy bude oběd?“ ptá se Maria.

„Umírám hlady,“ přidá se Hektor.

„A co si dáme?“ ptají se dvojčata.

Všichni se ohlížejí na mě a já se pomalu vracím do kuchyně, přičemž si pod vousy mumlám cosi o otroctví, nevděčnosti a předpojatosti.

Rozkrájel jsem čtyři kuřecí prsa, tři cibule, dvě chilli papričky, šest paprik a půl paličky česneku a snědl jsem aspoň třetinu uzeného choriza, když se v kuchyni najednou objevil táta.

„Potřebuješ pomoc?“

„Už jsem skoro hotový,“ uklidním ho.

„No jo,“ řekne a opře se o dveře ledničky. „To jsou věci,“ poznamená potom.

„To jo.“

„Tady máš,“ postaví mi vedle prkénka sklenku vína.

„Díky.“ Napiju se a pak kývnu hlavou směrem k obýváku.

„No a?“

„Mohls dopadnout hůř,“ usměje se.

„To mohl,“ poznamenám. „Sakra že jo!“

Táta rezignovaně, útrpně zakoucí očima. Vyučuje náboženskou výchovu na škole, kam jsem před dvaceti lety chodil i já, a do kostela chodí nejmíň dvakrát, ale klidně i pětkrát týdně – stačilo by už jenom málo a byl by jako kněz.

„Promiň,“ řeknu.

„Ještě jednou zakleješ a začnu se za tebe modlit.“

U malého jídelního stolku sedíme nalepení jeden na druhého, ale vlastně je to celkem příjemné. Probíráme se starými rodnými historkami a jednou za čas otevřeme další lahev vína.

Oddělili mě od Ivy, která teď sedí mezi mým otcem a sestrou. A přestože bych ji měl raději vedle sebe než na opačném konci stolu, je to pro mě příležitost pozorovat ji ve chvílích, kdy baví celou mou rodinu, kdy se směje jejich vtipům, poslouchá jejich historky a ochotně se přidává ke kampani „Všichni se strefujeme do Williama“. Celá rodina ji vřele přijímá, soupeří mezi sebou o její přízeň a pokoušejí se trumfnout jeden druhého anekdotou nebo nějakou veselou historkou. Natáhnu pod stolem nohu a dotknu se špičkou toho, co považuju za Ivyino lýtko. Maria sebou trhne a kopne zespoda do desky stolu, až zařinčí příbory.

„Co to sakra děláš?“

„Mám křeč,“ odpovím a Maria se na mě zadívá, jako bych spadl z višně.

„Co to mělo být?“ zeptá se Ivy.

„Nic. Jen si protahuju nohu.“

Ivy se na mě dlouze zadívá přimhouřenýma očima. „Ty ses snad pokoušel...“ – otočí se k Marii – „... on se snad pokoušel...?“

Hluboce zakořeněné reflexy mě nutí podívat se koutkem oka na otce, ale ten jako by se v tuhle chvíli zajímal výhradně o ozdobný vzor na dně talíře.

„O co se pokoušel?“ vyzvídá Imogen, která je z dvojčat o dvacet minut starší a od té doby vždycky ta zvědavější.

„To tě nemusí zajímat,“ usadí ji Maria.

„O něco, co dělají jen zlobiví kluci,“ řekne Ivy a vyslouží si od obou tichý smích.

„Jen jsem si protahoval nohu!“

„Tak už to neprotahuj,“ řekne Ivy a Hektor div nezatleská radostí nad takovou wildeovskou odpovědí.

Po zbytek večere už si svoje nohy nechám sám pro sebe. A málem se mi podaří ji dojíst, aniž by došlo k dalšímu incidentu.

Jíme dezert (v místnosti výjimečně zavládne úplné ticho, protože si všichni vychutnávají svůj cheesecake) a táta najednou řekne: „Mimochodem, Williame, pro dnešek si půjdu lehnout do tvého starého pokoje a vy s Ivy můžete použít mou postel.“

Asi to je o něco míň než těch pět tisíc let, jak mi to v tu chvíli připadá, ale každopádně je ta chvíle trapného ticha dost dlouhá. Otcova slova – zejména slovo *použít* – visí nad stolem, dokud se Ivy na tátu neusměje a s pusou plnou dortu zamumlá „děkuje-me“. Anebo to mělo být „no to snad ne“?

Maria se přes stůl podívá na Ivy a ušklíbne se. Hektor se podívá na mě a spiklenecky zamrká. Já se dívám na svůj cheesecake a cítím, jak mi rudnou tváře.

Cestou sem jsem přemýšlel o tom, jak budeme spát. Táta je přísný katolík a jediná manželská postel v jeho domě je ta, ve které spí on sám, což pro nás znamenalo smutnou zprávu, že poprvé od chvíle, co jsme se dali dohromady, nebudeme s Ivy spát v jedné posteli. Na jednu stranu to byla škoda, na druhou stranu bylo jasné, že by na to beztak dřív nebo později došlo, a upřímně řečeno, už jsem vyčerpaný. A kromě toho bych se takhle mohl vyhnout trapným rozhovorům s vlastním otcem.

„Je čistě povlečená,“ dodá táta, a když udělám tu chybu, že neuhnu pohledem, ten starý ďábel na mě ještě zamrká. Není to chlípné mrknutí, to rozhodně ne; kdybych měl hádat, řekl bych, že to je výraz spokojenosti se sebou samotným, s tím, jak je moderní a otevřený. Ale mrknutí je mrknutí, a pokud bych měl určit jediný přesný okamžik, pak právě tímhle mrknutím skončil můj sexuální život.

Když se na noc svlékáme, jsou rozpaky téměř hmatatelné. Málem se přerazím, když si stahuju džíny a vykoukne moje ble-dá, ochablá nahota; Ivy poprvé za tu dobu, co jsme spolu, vlez do postele v tričku a kalhotkách. S největší pravděpodobností to byla právě tahle postel, kde jsem byl počat, a přestože pro dne-

šek nemám v úmyslu nic divočejšího než polibek na rty, jsem trochu dotčený tím, jak automaticky Ivy předpokládá, že noční hry skončily. A jako by to nestačilo, mám v sobě půl druhé lahve vína a slova mi jdou z úst rychleji, než je můj mozek stíhá cenzurovat.

„Najednou jsi tak strašně cudná,“ poznamenám a trochu při tom protahuju sykavky.

„Jsem unavená,“ řekne Ivy. „Jestli ti to nevadí.“

*Jestli ti to nevadí?*

Možná jsem toho vypil víc, než si sám myslím, protože najednou slyším vlastní hlas, jak říká: „Fajn. Nevadí.“ A váha těch dvou slov mi stahuje koutky úst dolů.

Nic po sobě neházíme, ani výčitky ani polštáře, ale oba víme, že tohle byla naše první hádka, a když zhasínám a ulehám do tátovy postele, není mezi námi ani trocha něžnosti.

Najdu ve tmě její hlavu, je otočená ode mě. „Dobrou,“ řeknu a políbím ji do vlasů.

Ivy si povzdychne. „Dobrou,“ zašeptá velmi, velmi tiše.

Ráno si dáme pusy, ale jako by přes noc něco ztratila – naléhavost, náboj, příslib... něco. Asi tomu nepomáhá ani to, že mám kocovinu jako prase, ačkoli Ivy vypadá, že jí vůbec nic není.

Na dlouhou dobu se zamkne v přilehlé koupelníčce, a když znovu otevře dveře, vyvalí se z nich oblaka páry, ona je oblečená a mokré vlasy má zamotané do ručníku. Ta náhlá absence nahoty je zarážející. Kromě jizev na levé straně tváře, krku a rameni má Ivy další na bříšku, na boku, na pravém předloktí, na pravém stehně a na pravém nadru. Ale nic z toho jí nebrání chodit po vlastním bytě prakticky nahá, když chce nakrmit rybičky, uvařit si kávu nebo se nasnídat. Když pomínu dobu, co jsme prospali, byli jsme snad půlku času, který jsme spolu zatím strávili, oba úplně nazí. Takže jo, je to trochu zvláštní, když z koupelny vyjde v džínách, blůze a propínacím svetru.

Než se sám osprchuju, už je pryč. Najdu ji dole; baví se s tátou, který na jídelní stůl naskládal tři kartony džusu, všechny krabice ovesných vloček a nádoby a tuby se vším roztíratelným, co v kuchyni našel. Teď se snaží udělat zároveň čaj a tousty s máslem, ale ani jedno mu moc nejde.

„Určitě nechcete s něčím pomoci?“ ptá se ho Ivy.

„Mám všechno pod kontrolou,“ říká otec rozhodně a na třetí pokus se mu podaří zavřít konvici. „Tak, jak ráda pijete čaj? Sakra! Vy jste říkala kafe, že jo?“

„Ráda si dám čaj.“

Jenže táta místo aby nechal konvici konvicí, vylije její obsah do dřezu.

„Jsem to ale hlava dřevá,“ říká a plácne se do čela. „Ne, ne, říkala jste kafe, tak dostanete kafe. Může být instantní?“

Ivy je klinicky potvrzený kávový snob a já vím naprosto jistě, že by raději nepila vůbec, než aby pila instantní kafe, takže když ji slyším, jak tátovi říká, že „rozhodně instantní“, pocítím nový závan náklonnosti vůči ní.

Když táta začne znovu plnit konvici, spustí se detektor kouře na stropě – vysoký, ostře přerušovaný tón – a moje bolest hlavy se rázem promění v sedmihlavou saň. Z tousteru stoupá černý dým a táta strnule stojí, těká očima od tousteru k alarmu a zřejmě se rozhoduje, po kterém se má vrhnout dřív. V jedné ruce pořád svírá konvici, druhou nakonec popadne mop, schovaný ve škvíře za lednicí, a třikrát do alarmu šťouchne, až se mu podaří krabíčku shodit na zem rozbitou na dva kousky, z nichž jeden pořád ještě pípá (byť už zdaleka ne s takovým elánem). Táta na něj dupne a pípání ustane. V tu chvíli touster vystřelí dvě spálené topinky.

Táta se na Ivy usměje jako smyslů zbavený. „Stejně už jsme potřebovali nový,“ řekne prostě.

Posbírám zbytky detektoru, zatímco on spálené topinky po jedné oškrabuje nad dřezem.

„Jen si poslužte,“ říká táta a nožem pokrytým vrstvou uhlíku mávne k vyskládaným krabicím cereálií tak energicky, jako by nám chtěl naznačit, že nebude spokojený, dokud to nesníme úplně všechno. A tak si dopřáváme snídani složenou ze spálených toustů, prašných müsli a instantní kávy, zatímco táta naváže tam, kde včera večer přestal: vyslýchá Ivy a mě ponižuje.

Naštěstí musí Ivy zítra zase do práce – dvoudenní natáčení pro německou automobilku –, takže musíme vyrazit před desátou dopoledne a před tím, než táta stačí ještě víc poničit vlastní domácnost a můj vztah s Ivy. Trvá na tom, že nám připraví svačinu na cestu, a vnutí nám tolik hnědých banánů, měkkých hrušek a tlustých sýrových sendvičů v kuchyňské fólii, že by nám vystačily na týden. Je tu celkem značná pravděpodobnost, že v sobě pořád mám trochu zbytkového alkoholu, a tak řídí Ivy a já tisknu čelo k chladivému bočnímu okénku, abych se zbavil kocoviny.

Toho Fiata jsem získal díky svému nejlepšímu kamarádovi Elovi; daroval mi ho, když se u něj Huntingtonova nemoc rozvinula do takové míry, že už sám řídit nemohl. Na nárazníku má různé rádobyvtipné nálepky, které ostatní účastníky provozu vyzývají, aby zatroubili, když jsou nadrženi, anebo se dost jasně zastávají svobodné lásky bez ohledu na pohlaví. Takže celou cestu po M6 na jih nás provází troubení klaksonů různé intenzity, od motorek a osobáků přes nákladáky až po osmnáctikolové kolosy s návěsem. Minulý týden mi to připadalo celkem vtipné. Dneska ne.

„To by mě zajímalo, jestli si o mně myslí, že jsem ženská,“ řeknu, když nás předjede Ford Galaxy, který zvesela zahouká a zadním okénkem na nás škodolibě zírají tři dětské tvářičky.

„Proč by si to měli myslet?“ zeptá se Ivy bez úsměvu.

„Kvůli těm nálepkám na nárazníku.“ Ivy se zamračí. „No, na první pohled je vidět, že ty nejsi muž,“ řeknu a čekám na úsměv, ale nedočkám se. „Takže kdybychom měli být homosexuální

pár, já bych musel být ženská,“ dodám pak a přeježu si rukou po nakrátko zastřižených hnědých vlasech. „Ta mužnější.“

„Možná si myslí, že jsme jen kamarádi,“ poznamená Ivy.

Další kilometry mlčky přemýšlím o tom, jestli jsem neřekl nebo neudělal něco, čím bych se jí nějak dotknul. Možná je mezi jejími nejlepšími kamarádkami nějaká lesba. Anebo třeba tetička? Nikdy se o tom nezmínila a ani při včerejším výsledku na to nepřišla řeč, ale všechno je možné.

Z rádia začne hrát další píseň. „Could It Be Magic“.

„Tak koho z Beatles máš nejraději?“ nadhodím.

Ivy se na mě úkosem podívá. „Víš, že tohle jsou Take That?“

Upřímně řečeno, myslel jsem si, že to hrají Boyzone, ale stejně přikývnu. „No jasně.“

Ivy mlčí.

„Tak koho?“ připomenu se po chvíli.

„Co?“

Odpoví nečekaně příkrým, netrpělivým hlasem, a já už vím s jistotou, že je naštvaná. Nejspíš proto, že jsem byl včera večer necitlivý nebo něco takového.

„Beatles,“ připomenu jí zvesela, přesvědčen o tom, že bude lepší to celé přejít a nadhodit nějaké lehčí téma, než abych se omlouval za (a tím pádem Ivy znovu připomínat) cokoli, čím jsem se jí včera večer mohl dotknout. „John, Paul, Ringo nebo ten čtvrtý?“ dodám.

„Ten čtvrtý,“ řekne moje milovaná.

„Mick, nebo Keef?“ nedám se.

„Nemáme jeden výslech za sebou ze včerejška?“

„No jo, to máme. Teda ty; já byl v kuchyni. Ale jde o to, že jsem si díky tomu uvědomil, jak málo toho o sobě víme. Nic víc.“

Ivy přeježu do rychlého pruhu, aby předjela konvoj aut držících se asi pět kilometrů pod nejvyšší povolenou rychlostí. Pro Fiat je to heroický úkol; celý se třese a motor burácí. Kolonu aut



a dodávek míváme tak pomalu, že bych mohl stáhnout okénko a s každým z řidičů si potřást rukou. Pak se zařadíme zpátky do prostředního pruhu a já znovu začnu dýchat.

„Za ten včerejší večer se omlouvám,“ řeknu a opouštím svou politiku tupé nevědomosti.

„To nic. Jsou milí.“

„Já myslel sebe. Omlouvám se... za sebe.“

„To nic.“

Počkám si třicet vteřin, ale o tom, že bych byl taky milý, se Ivy už nezmíní.

Samozřejmě nejsem celý natěšený, abych se dozvěděl, jakou písničku od Take That má Ivy nejraději; vlastně je mi úplně *jedno*, z čeho maturovala nebo jak se jmenovala její první kočka. Ale je spousta dalších detailů – rovněž svým způsobem *triviálních* –, u kterých se téměř stydím za to, že je neznám.

„Ani nevím, kdy máš narozeniny.“

„Devětadvacátého října,“ řekne.

Následuje okamžik ticha. Ivy se ke mně otočí, na vteřinu se mi zadívá do očí a neznatelně nadzdvihne obočí. Koutkem úst jí zacuká něco jako úsměv. „Bude mi jedenačtyřicet,“ řekne a znovu se zadívá na silnici před sebou.

Osm aut, dva kombíky a dvě dodávky nás předjedou, než se zmůžu na nějakou odpověď.

„Fajn,“ řeknu. Jako by mi místo vlastního věku právě odhalila nějakou úžasnou dovednost. *Hrávala jsem na kytaru v heavy-metalové kapele. Zaběhla jsem maraton za 2:58. Dovedu složit AK47 se zavázanýma očima.* „Super.“

Jenže mě tohle sdělení vykolejí (ne že by zrovna dnes dopoledne bylo těžké mě vyvést z rovnováhy) a dalších padesát kilometrů už já ani Ivy neřekneme ani slovo.

Ivy bude ještě letos jedenačtyřicet, což znamená, že bude o devět let starší než já. Když jí bylo tolik, kolik je teď mně, mně

bylo dvaadvacet. Když jí bylo dvaadvacet, mně bylo třináct. Na druhou stranu, až mně bude tolik, kolik jí je teď, jí bude rovných padesát – a ať to berete zleva nebo zprava, v padesáti už bude stará. Ani nechci domýšlet, kolik let jí bude, až *mně* bude padesát – pro chlapa není padesátka zase tak hrozný věk; je to věk prvních šedin, kdy vrásky nejsou symbolem stáří, ale životem získané zkušenosti. Jak stará bude Ivy, až já budu slavit padesátku, z toho jde úplná hrůza. Zatím nevypadá stará; tělo má pevné a kůži – tam, kde není pokrytá jizvami – celkem hladkou. Najednou cítím strašné nutkání otočit se k ní a zkontrolovat si, jestli se jí v koutcích očí nedělají vrásky. Ono se to srovná, říkám si, až mi bude takových osmdesát. Navíc se ženy obvykle dožívají vyššího věku než muži, takže to, že je Ivy téměř o celé jedno desetiletí starší než já, zvyšuje naše naděje, že zemřeme společně, držíce se za ruce na pohovce u vyhasínajícího krbu v chaloupce někde na pobřeží. A to je velká výhoda.

Zastavíme u benzinky, abychom si došli na záchod, a Ivy je tam tak dlouho, až se začnu bát, jestli ji buď neunesli, anebo jestli si nestopla nějakého sympatického řidiče, co by ji odsud někam hodil. Když se konečně vrací k autu, vypadá ještě odtazněleji než ráno. Koupil jsem jí veliké balení lentilek, ale když jí ten dárek s rošťáckým úsměvem předávám, řekne jen, že jí není dobře a jestli bych nemohl řídit já. Z poskládaného svetru si udělá polštářek, sklopí si sedačku až nadoraz – což není mnoho – a zavře oči. Takhle pokračujeme další desítky kilometrů, doprovázeni houkáním aut, motorek a nákladáků a škleby a posunky jejich řidičů.

*Jak se to všechno mohlo takhle pokazit?* honí se mi hlavou pořád dokola. Ta noční roztržka včera před spaním, i kdyby se vůbec dala považovat za roztržku, přece nemůže být jedinou příčinou toho, jak vůči mně Ivy najednou ochladla. Právě jsme spolu prožili ty nejromantičtější, nejzamilovanější, nejpřeslaze-

nější tři týdny mého života. Ani na chvíli jsme se od sebe nehnuli, začali jsme si navzájem říkat ‚lásko‘, aniž by nám to připadalo směšné, milovali jsme se každou noc, snídali jsme spolu nazí. A teď... najednou nic. Paranoidní snob ve mně se bojí, jestli za tím nemůžou být ty oprýskané vstupní dveře na tátově domě, ta sektorová kuchyně, to uvolněné prkénko na záchodě; ale vím, že nic z toho to není. A kdyby bylo, pak by Ivy nebyla tím, za koho jsem ji považoval. Možná je z vlastního věku rozpačitá. Možná ji celou dobu neuvěřitelně otravuju a ona si to teprve dnes připustila. Možná se zhrozila pohledu na mého otce, nemotorně poskakujícího po kuchyni, protože jí došlo, že jednou budu taky takový. Anebo to zrovna dostala. Ale já bych tak zoufale chtěl vědět, co ji trápí, že bych se jí nejraději zeptal úplně narovinu. Jen moc nevěřím, že by to na její momentální náladu mohlo mít pozitivní dopad.

Než mineme M25 a vrátíme se do gravitačního pole Londýna, mám v sobě celý sáček lentilek a je mi ještě hůř. Ivy se najednou, jako by vůbec nespala, jen ležela se zavřenýma očima, narovná vedle mě a protáhne si krk na obě strany.

„Dobré ráno,“ řeknu veseleji, než se cítím.

„Ahoj,“ usměje se, ale není to moc upřímný úsměv.

„K tobě, anebo ke mně?“ zeptám se, ačkoli už předem vím, že dostanu odpověď, která se mi nebude líbit.

Ivy mi připomene, že zítra musí do práce, je unavená, potřebuje si vyprat, vykoupat se, nakrmit rybičky atd.

Býdlí v domě proti čtvrté lampě vlevo, ve stromy lemované ulici ve Wimbledonu. Poprvé jsme se políbili právě tady, v tomhle autě, u téhle lampy. Ale ať už to bylo cokoli, co mezi námi tehdy *zajiskřilo*, teď to nahradila tahle lepkavá rozpačitost. Vystoupím z auta a vyndám z kufru Ivyina zavazadla. Vezme si svůj kufr, odmítne mou nabídku, že jí ho odnesu až domů, a pak na chodníku proti sobě stojíme jako dvě sochy; Ivy mě ne-

zve dál, já se jí nevnuču. Najednou mě přepadá vlna rozhořčení, která odplaví všechno sebezpytování a pochybnosti a nechává za sebou jen vztek, zklamání a střepy rozbitého ega.

„Tak jo,“ řeknu polohlasně. „Asi bych už měl jet.“

Ivy postaví svůj kufr na chodník, mlčky mě obejmě a políbí mě na krk. Chvilí tak vydrží, jako by odpočítávala vteřiny, dokud nedospěje k tomu, že to na rozloučení stačí, a pak mi položí ruku na tvář, usměje se na mě – ústy, ne očima – a řekne: „Bylo to krásné. Díky.“

„Jasně,“ odpovím. „Užij si tu koupel.“

Ještě jednou se políbíme, Ivy se otočí, aby přešla přes silnici, a já odjíždím dřív, než stačí zasunout klíč do zámku.

## Kapitola 2

„Sundej ten... sundej sakra ten... ananas.“

El má někdy problémy s tím, aby našel slova, která potřebuje, a jindy zas problémy s tím, aby je dokázal vyslovit. Je to mnohem horší než koktání. Na jeho obličejí je vidět, jak moc se snaží, jak se pokouší protlačit slovo proti podobnému odporu, jako by se snažil vyfouknout hustý sirup brčkem. Ale já už jsem zvyklý.

„A co kouzelné slůvko?“ zeptám se.

„Ah... ah... kurva... a hned!“

„Tak to je lepší,“ řeknu a sundám tři kousky ananasu z jeho osminky pizzy.

El otevře pusku dokořán a já mu cíp osminky pizzy pomalu nasouvám do úst. Brada se mu chvěje, ale stejně se mu podaří ukousnout sousto, aniž si po tvářích rozmaže další rajčatovou šťávu. Pod ní je dohněda opálený, ale stejně nevypadá moc zdravě. El a jeho partner Phil se před dvěma dny vrátili z dovolené v San Francisku. Je nepravděpodobné, že by se jeho zdravotní stav zhoršil během toho krátkého pobytu mimo domov, ale stejně mám pocit, že sebou škube, třese se a koktá o něco víc.

„K... k... k...“

„Kdo?“ zkusím to, ale El zavrtí hlavou. „Kde?“

El znovu zavrtí hlavou. „To třetí,“ hlesne.

„Kdy?“

Přikývne. „Kdy? Kdy ty sis d... dal ananas na p...“ Ukáže rozechvělým prstem na pizzu na talíři mezi námi.

„To je havajská,“ připomenu mu. „Sám sis ji objednal.“

El pokrčí ramenem. „Líbí se mi to jméno.“

Stejně jako všichni nejlepší přátelé, kteří žijí v Londýně, necelých patnáct kilometrů od sebe, jsme se vídali asi třikrát do roka. Ovšem nevyhlášená nemoc udělá s takovými věcmi hrozné divy. Asi před dvěma roky, kdy do něj Huntingtonova nemoc poprvé zařála zuby, jsme se domluvili, že se budeme scházet každé úterý. Původně jsme chodili do hospody, ale jak se Elův stav zhoršoval, nemohl už pít alkohol, a kromě toho ztrácel cit pro společenskou konverzaci. A tak jsme naše schůzky přesunuli do místní indické restaurace, kam jsme přicházeli pozdě odpoledne, dokud tam bylo úplně volno a to, jak El nadával, koktal a občas upustil svou sklenku na zem, se obešlo téměř beze svědků. Za posledních pár měsíců se ale i tohle ukázalo jako nereálné. A tak jsme se dopracovali až k pizze a nealko pivu v Elově obýváku.

Hádám, že někde v mé mysli existuje jako desetiletý kluk, se kterým jsem jezdil na kole, jako puberták, od kterého jsem si kupoval kradené porno časopisy, a jako člověk, který mě kdykoli dokázal rozesmát tak, až jsem slzel; veškerý úpadek, kterým si El za posledních pár let prošel – ty neustálé tiky a záškuby, nedostatek koordinace, rovnováhy i empatie, ztráta váhy, ztráta prakticky všeho, co z Ela dělalo *Ela* – dneska se mi zdá, jako by všechny tyhle újmy byly soustředěny do těch tří týdnů, kdy byl pryč. Jakkoli vím, že nebyly, jeho mluvený projev se za tu dobu zhoršil dost citelně. Než Phil odešel do hospody, řekl mi, že se

Elovi čím dál častěji musí pomáhat najít ta pravá slova, formulovat vlastní myšlenky a pochopit, co se mu ostatní lidé pokoušejí říct.

Vezmu si dílek *quattro formaggi*, přeložím ho napůl a zakousnu se do něj.

„Pořád ššš... šukáš tu žžž... ženskou?“ zeptá se El a s pobavěným úsměvem čeká na mou reakci.

„Ani nevím, že bych říkal něco o šukání.“

„P... P... Pippa, nebo tak nějak? Hopsa hopsa?“

„Ivy,“ řeknu a tiše si povzdychnu. „Jmenuje se Ivy.“

„Ty to ně... ně... nějak střídáš,“ vypraví ze sebe, a ačkoli jsem to slyšel už od spousty jiných lidí, musím se smát, protože to je důkaz, že starý El je pořád – aspoň částečně – někde tam uvnitř.

„K... k... k...“

„Kdo? Kde? Kdy?“

„Kdy! Kdy mi ji ukážeš?“

*Dobrá otázka.*

Poté co mě opustila moje poslední přítelkyně, Kate, udělal jsem to, co by udělal každý čerstvě ponížený idiot. Vyspal jsem se s recepční u nás v práci, s Pippou. Měla legrační, byť trochu otravný zvyk šeptat *Hopsa hopsa*, kdykoli byla nahoře. Což bylo celkem často. Což... jsem světil Elovi. Já vím, *já vím* – ale je to můj kamarád už strašně dlouho a já prostě nedokázal odolat tomu pokušení. Ta prostořekost se mi samozřejmě záhy vymstila, protože jméno oné dívky pevně zakořenilo na místě, kde se uchytí jen máloco jiného – v Elově hlavě. Takže pokud si v budoucnu nějakou shodou okolností nenajdu trampolínistku jménem Pippa, je vyloučené, že bych mu nějakou přítelkyni mohl představit.

El se na mě dívá, jako by říkal: „No tak kdy?“

„Brzy,“ řeknu.

El přimhouří oči. „Ona t... ona t... t... t...“

„Můžeš to hláskovat?“ zeptám se a rychle si vzpomínám, jaké triky mi Phil radil. Musíme Elovi pomáhat, aby se dokázal vyjádřit. „Anebo říct nějaké slovo, které zní podobně?“

Šlachy na jeho vychrtlém krku se napínají úsilím a on sbírá sílu k dalšímu pokusu. „Ooo... opo... opu...“

„Opu?“

El přikývne. „Mhm.“ Natočí hlavu nadoraz doleva a neslyšně pohybuje rty, jako by se snažil další hlásku ulovit ze vzduchu. „S... T...“

„Opustila?“

El mávne rukama proti sobě a trefí se jednou dlaní do druhé dost na to, aby se to dalo považovat za tlesknutí. „Ona... tě... opustila. Ha, ha, ha.“

„To je to vážně tak vtipné?“

„Asi ani ne,“ řekne, najednou celkem soustředěně. „Smutné, tragické, před... před...“

„Předvídatelné?“

El na mě ukáže prstem jako moderátor vědomostní soutěže, který mezi svými svěřenci najde věci znalého soutěžícího.

„Nerad ti kazím tvou dětinskou radost,“ řeknu, „ale Ivy mě neopustila.“

„Za... za... za...“

Vím, kam ten parchant míří, ale byl bych blázen, kdybych mu ještě pomáhal.

„Do hajzlu,“ poznamená El. „Myslíš, že mě ještě uneseš?“

Pochybuju, že El dosáhl svého dětského cíle dorůst do metru sedmdesáti; vím, že hubený byl dávno předtím, než se u něj projevil Huntington. Teď nejspíš neváží víc než moje desetileté neteře.

„Myslím, že bych tě teď snadno dokázal vyhodit z okna,“ řeknu mu.

El o tom chvíli přemýšlí. „Tak si dej... načas,“ zašeptá.



Dům, ve kterém El s Philem bydlí, má pět poschodí. Ke vstupním dveřím vede z ulice krátké, dlaždičkami obložené schodiště. El si řekne o „čer... čerstvý vzduch“, a tak ho vezmu do náručí, snesu ho po třech tuctech schodů a opatrně ho posadím na práh. Ukazuje se, že je ještě lehčí, než jsem čekal, ale i tak mi to dá docela zabrat.

El po chvíli úsilí vytahuje z kapsy krabičku cigaret a zapalovač. „Za... za... zapal mi,“ řekne.

Udělám, co po mně chce, a podám mu hořící marlborku. „Ty nekouříš,“ řeknu mu.

El mi ukáže cigaretu, jako by to byl důkaz svědčící o opaku, a pak na mě vyfoukne obláček dýmu. Na ulici jezdí jedno auto za druhým, takže dým v obličejí spíš vidím, než že bych ho v té záplavě smogu, jež nás za vlhého srpnového večera obklopuje, cítil.

„Aspoň před třemi týdny jsi nekouřil.“

El zhluboka potáhne, chvilku podrží dehtový dým v plicích, vyvalí oči a začne šilhat. Čekám, že zezelená, rozkašle se nebo vyprskne, jako to bývá ve filmech, ale on nakonec jenom otevře pusku a vydechne. „Ch... chceš taky?“

„Ne, díky. Je to hnus.“

„To říká i Phil,“ ušklíbne se na to. „Ale vy... vy... vypadá to chlapsky.“

„To asi jo,“ souhlasím.

Když si odmyslím ten smog, je docela příjemné sedět takhle nahoře na schodech a pozorovat chodce a auta, pohybující se zhruba stejnou rychlostí. El kouří třetí kousek, když v dálce zahlédneme Phila, jak se vrací domů. Když nás uvidí, jen potřese hlavou a pak mávne rukou.

„Jak malí,“ zamumlá cestou po schodech. „Děláte si tu mejdan?“ A pak s nesouhlasným pomlaskáváním posbírá Elovy nedopalky do papírového kapesníčku.

„Díky, z... z... zlato,“ řekne El.

„To tedy opravdu máš zač,“ řekne Phil, posadí se mezi nás a vytáhne Elovi rozkouřenou cigaretu z prstů. Potáhne z ní a pak mu ji vrátí. „Hnusný, smradlavý zlozvyk.“

„Ty nejlepší jsou v... v... vždycky hnusné,“ řekne El a mrkne na mě.

„To je pravda,“ přikývne Phil.

„A čím to,“ zeptám se a rukou odvanu cigaretový dým z obličejce, „že s tím vůbec začal?“

Phil skloní hlavu a znovu s ní potřese.

„Pamatuješ si tu p... p... písničku od The Smiths?“

„Please, Please, Please, Let Me Get What I Want?“ zkusí to Phil.

„Bigmouth Strikes Again?“ tipnu si já.

„Podělaný f... f... vtipálci. Ne. ‚What D... Di... Dif... Kurva!“

„Já vím,“ řekne Phil jemně. Vezme si od Ela marlborku, dlouze z ní potáhne a zas mu ji vrátí. „What Difference Does It Make.“

Sakra! Nejradši bych si dal s nimi. „Tak jak bylo v hospodě?“ zeptám se místo toho.

„Spousta lidí, spousta hluku, ale stejně nějak smutno,“ řekne Phil.

„M... m... měl jsi jít do hos... p... p... p... pody.“

„To jsem taky šel,“ řekne Phil.

„A vy... vy... vy...“

„Ach bože,“ hlesne Phil. „Jako by nestačilo, že si ze mě ten třasořítka v jednom kuse utahuje. Ale že si na to ještě musím pokaždé počkat... Přísahám bohu, to je jako čekat před popravčí četou, až se uráčí vystřelit.“

Elovo „vy... vy...“ i rošťácká jiskra v jeho očích potvrzují Philovu domněnku, že (ačkoli u Ela jeden nikdy neví) ať se snaží říct cokoli, nebude to nic milého. „Vykouřil jsi tam někoho?“

„Je mi to líto, ale musím tě zklamat, drahý. To jediné, co mi přešlo přes rty, byl celkem nevalný Merlot.“

El mrzutě pokrčí rameny. Letos už investoval značné úsilí a spoustu pracně artikulovaných slov do toho, aby Phila donutil najít si nového přítele. Huntingtonova choroba nepostihuje jenom tělo, zároveň rozkládá charakter a osobnost, oslabuje rozum, logické myšlení i sociální zábrany. K tomu je třeba připočíst, že El vždycky s gustem říkal věci na hranici společenské únosnosti, a výsledek může být smutný, komický nebo zcela zmatený. Jenže Elovo bezcitné naléhání bylo víc než jen projev nemoci nebo rozkladu osobnosti. Chápe, že umírá, a že ještě než nastane konec, změní se k nepoznání. Problém, aspoň z jeho pohledu, je v tom, že by to mohlo trvat dalších deset let. Tou dobou už Philovi bude hodně přes padesát – a z toho pramení různé nesmysly, jako že El dá Philovi kopačky nebo že ho přihlásí na internetovou seznamku, „d... d... dokud je dost ml... ml... mladý, aby o něj ještě někdo stál.“ Vlastně je to dost možná to nejromantičtější gesto, jaké jsem kdy viděl.

„F... Fisher dostal kopačky,“ řekne El.

Phil tázavě nadzdvihne obočí.

„Ne, nedostal,“ řeknu.

„Zatím,“ dodá El, jako by mu zrovna tohle slovo nedělalo nejmenší problém.

## Kapitola 3

Ležím u Esther na pohovce a napůl spím, když se rozezní můj mobil a nelítostně mě vtáhne zpátky do reality. Tedy aspoň ke *Columbovi*, k epizodě *Sex a ženatý detektiv*. Na nic bližšího reality momentálně nemám náladu.

Od druháku na střední škole jsem neměl potřebu organizovat své kamarády do žádné striktní hierarchie, ale kdyby se ve mně tyto sklony znovu probudily, nedovedu si představit, že by Esther uniklo místo v první trojce. Bydlíme nad sebou přes pět let, dáváme si dárky k Vánocům, k narozeninám i k svátku a máme stejný vkus, pokud jde o volbu televizního vysílání přes den. Vzhledem k tomu, že při svém zaměstnání mívám během dne spousty volného času, je to celkem podstatná věc. Moje třiašedesátiletá sousedka, která bydlí o patro níž, sice není jako kamarád, se kterým bych šel do hospody, vypil osm kousků a balil holky, ale na druhou stranu se u ní vždycky najde bohatý výběr skvělých sušenek. Její manžel Nino půjde v listopadu do důchodu a hned pak chtějí vyměnit hluk, pach a nebezpečí Brixtonu za klid italského venkova. Myslím, že se jim po Brixtonu nebude ani trochu stýskat.

Zato mně se bude stýskat po nich, zvláště po Esther, a to hodně. Nebýt ní, byl bych za poslední týden přišel o rozum.

Je to už asi devadesát šest hodin, co jsem naposled viděl Ivy. Krátce jsme spolu mluvili a vyměnili si několik textovek, kterými jsme se navzájem informovali o tom, že jsme se právě probudili anebo že se během chvilky chystáme jít spát. Napsal jsem Ivy, že mi chybí, a ona odpověděla „Ty mně taky“, ale zdálo se mi, že to píše spíš ze zdvořilosti, než že bych jí opravdu scházel. V pondělí i v úterý pracovala, ale když jsem jí navrhnul, abychom se ve středu sešli, měla už „něco s kamarády“. Dneska má „spoustu práce“. Zdá se, že důležitější, než jsem já. Esther mě zásobila teplými nápoji a moudrými radami, počínaje tím, že Ivy je možná vdaná, a konče tím, že Ivy možná jen menstruuje. Její poslední teorie (která vznikla u jedné epizody *Spooks*) spočívá v tom, že Ivy pracuje pro MI6. („Nemysli si, někdo to dělat musí.“)

V kapse se mi rozezvoní telefon. Jako bych to tušil, je to Ivy. Věděl jsem to už předem, stejně jako už předem vím, že volá proto, aby mi řekla, že mezi námi je konec. Neslyšně na Esther udělám „Ivy“, ačkoli jsem to ještě nezvednul, takže vlastně není důvod šeptat. Esther zmáčkne na dálkovém ovladači pauzu a začne se pomalu zvedat z pohovky. Jde jí to ztěžka a já se začínám bát, aby Ivy to čekání neomrzelo a nezavěsila, a tak položím nohu na Estheřinu širokou zadnici a vytlačím ji do stoje. „Díky, zlato,“ řekne. „A hodně štěstí.“

Zvednu to.

„Ahoj,“ řeknu s předstíranou lehkostí, která zní stejně uměle jako telefon, co držím v ruce. „Krásný čtvrtek!“ dodám jako naprostý idiot.

„Ahoj,“ řekne Ivy.

Je to poprvé za poslední čtyři dny, kdy se mnou sama od sebe navázala kontakt, a soudě podle míry nadšení v jejím hlase to je to poslední, co dneska chtěla udělat.

„Jak se vede?“ zeptám se.

„Ale... však víš.“

*Ne, nevím. Nemám ani nejmenší zdání.* Anebo mám, ale jsem tak natvrdlý, že to prostě nechci pochopit. Ivy nic dalšího nedodá, takže na chvíli zavládne ticho. „No, tady v Brixtonu je to jízda,“ zašvitořím rychle.

„Jízda?“

„Jo, jsem u Esther,“ vysvětluju. „*Columbo, To je vražda, napsala, Quincy* a celý balík polomáčených sušenek.“

„Aha,“ řekne Ivy.

„Taky už jsme vypili snad tři litry Earl Greye,“ dodám, a jen se slyším, nejraději bych si nafackoval.

„Co děláš zítra?“

„Nic. Vůbec nic.“

„Co společná snídaně?“ zeptá se Ivy.

A moje srdce poskočí, nafoukne se jako pouťový balonek a chvíli štěstím poskakuje na místě. „Jo,“ řeknu pak. „Jo, určitě, jasně. U tebe nebo u mě? Hele, to zní dost... nezapomeň, můžu tam být ani ne za hodinu, když hned vyrazím. Mohl bych cestou koupit pár –“

„Ne,“ řekne Ivy. „Myslím zítra. Myslím snídani.“

„No jo... jasně.“

„Víš... musíme si promluvit,“ řekne a v mé hrudi jako by někdo špendlíkem propíchnul ten balonek, takže místo poskakování zběsile poletuje sem a tam, až nakonec splaskne úplně a zůstane ležet někde za žebry, těžký jako hromada kamení.

„Jo,“ řeknu. „Já vím.“

Domluvíme se, že se zítra v půl jedenácté sejdem v kavárně ve Wimbledonu. Je mi zle.

Esther mě přemlouvá, abych zůstal na večeři, ale já vím, že bych byl mizerný společník, a navíc nemám ani pomyslení na jíd-

lo. Místo toho bloudím po svém bytě, přecházím z pokoje do pokoje a každou chvíli se přistihnu, jak koukám z okna, zírám na vypnutou televizi, pozoruju svůj vlastní odraz nebo nějakým podobně ubohým způsobem prožívám svůj splín. Posledních pět minut jsem seděl na okraji postele a zíral na zarámovaný plakát s Jamesem Bondem (*Jen pro tvé oči*). Ivy si ze mě kvůli tomu plakátu pěkně utahovala, přestože jsem se hájil tím, že to byl vánoční dárek od Esther. Tehdy jsem to bral jako přátelské, dobře míněné škádlení. Ale možná jí to prostě připadalo smutné. Anebo je možné, že Ivy opravdu pracuje pro britskou tajnou službu, a pak jí to zcela jistě pobavilo. Jasně, někdo pro MI6 dělat musí, a zrovna filmová maskérka je dokonalé – *dokonalé* – krytí: pracovní doba je nepravidelná, takže se nikdo nediví, když zcela náhodně odjíždí a zase se vrací, často cestuje do zahraničí, má snadný přístup k bohatým a mocným, bez problémů získá vzorky vlasů pro rozборы DNA. Kromě toho je Ivy strašně zažraná do jógy, což se určitě hodí kvůli těm laserovým paprskům, kterými se zabezpečují Fabergého vejce, velké diamanty a mikrofilmy. A v neposlední řadě ty jizvy – Ivy říká, že proletěla skleněným konferenčním stolem, ale kdo ví, jak to bylo doopravdy?

Ale i kdyby Ivy byla špionka, asi to nic nemění na tom, že od ní dostanu kopačky, že ne, komandére Bonde?

*No jasně, jsi ztracený případ,* říká mi 007. *Tímto se ti odnímá povolení zabíjet.*

Ať už se zítra dopoledne stane cokoli, aspoň to bude za mnou a já už tady nebudu muset bloudit jak tělo bez duše.

Moc jsem se nevyspal.

Nejdřív jsem strašně dlouho nemohl zabrat, a když jsem konečně usnul, zdálo se mi, že mě různí padouši z bondovek – Scaramanga, Odd Job, Blofeld, Zub – honí v bludišti z filmu

*Osvícení.* Ta uječená semetrika s bodákem v botě se ke mně dostane na vzdálenost smrtícího kopnutí a já se probudím se srdcem až v krku. Jdu se vymočít, vypiju zhruba tolik vody, kolik jsem právě vyloučil, pak se vrátím do postele, dvacet minut se v ní převaluju sem a tam a znovu se vracím do bludiště, ve kterém se snažím odvrátit nevyhnutelné.

V šest čtyřicet čtyři to vzdávám, vstanu a zkoumám svou tvář v zrcadle. Slunce už vyšlo a světlo je ke mně nemilosrdné. Pod očima mám fialové stíny, v tom levém navíc tik. Asi před šesti týdny jsem zažil nedorozumění u holiče, který mě vzal téměř dohola; teď mám vlasy akorát tak dlouhé, že už můžou trčet různými směry, což je přesně to, co dnes ráno dělají. Kromě toho všeho se mi na čele objevila zbrusu nová vráska. Vypadám hrozně.

Hodně dlouho stojím pod sprchou. Pak si vyčistím zuby nití i kartáčkem, oholím se, namažu si obličej pleťovým krémem, ostříhám si nehty na ruku i na nohu a vystříhám chloupky v nose.

I tak jsem hotový v sedm třicet dva a příšerně unavený. Když v lesklém povrchu nerezové konvice spatřím pokřivený odraz vlastní tváře, vybaví se mi fráze „naleštěné hovno“. Nikdy jsem neměl problém s instantní kávou, splňuje všechna má očekávání, ale stačilo, aby tady Ivy strávila pouhé dvě noci, a vyrazila do nejbližšího obchodu pro pístový kávovar a „pořádné kafe“. V osm patnáct už v sobě mám celou konev téhle věci a neudělala se mnou vůbec nic, zato motýly v mém břiše povzbudila k ještě větší aktivitě. Zkusím si šestnáct kombinací oblečení, které jsou prakticky stejné, a nakonec se rozhodnu pro první košili a první džíny, které jsem vzal do ruky. K tomu ty nejlepší ponožky a boxerky, co mám, protože jsem prostě optimista. Optimista, který teď po třech týdnech, kdy zažil víc sexu, než mohl doufat, dalších šest dní neměl vůbec žádný, takže jestli je



aspoň mizivá šance zase skórovat, nechci si ji pokazit tím, že na sobě budu mít vytahané trenky.

Vzdušnou čarou bydlí Ivy asi osm kilometrů západo-jiho-západním směrem. Ale metrem ta cesta trvá asi pětadvacet minut a je zapotřebí dvakrát přestupovat a jet nejdřív na sever, pak na západ a pak na jih. A jako William Fisher si k tomu můžete přidat další čtvrt hodinu kvůli tomu, že přejedete na Earl's Court a musíte se jednu stanicí vracet, protože jste se soustředili jen na to, jak si růžkem jízdenky co nejlíp vyčistit nehty. Lístek se mi tím podaří tak ožvýkat a zprohýbat, že ve Wimbledonu už nejde strčit do turniketu, takže se musím s jízlivým zřízencem dohadovat, aby mě nechal projít. Všechno je to velice metaforické.

Přes to všechno jsem tu o tři čtvrtě hodiny dřív, a tak si v kavárně u východu z metra dám espresso a zabiju s ním celé tři a půl minuty. Kavárna, kde se máme sejít s Ivy, je ve Wimbledon Village, asi deset minut svižnou chůzí od metra do prudkého kopce. Za těch deset minut jako byste opustili město a zabrousili hluboko do exkluzivní rezidenční enklávy burzovních makléřů. Průměrná cena domu ve „Village“ se pohybuje v sedmimístných sumách, navíc je tu spousta až obscénně okázalých sídel s tělocvičnami, bazény, knihovnami, sklepy, trojgarážemi, terasami a bezpočtem koupelen, a tak by se na konec ceny musela připsat ještě jedna nula navíc. Kromě obytných domů je tu hrstka drahých butiků, pár uměleckých galerií, jízdárna, několik klenotnictví, lahůdkářství a neobyčejné množství drahých restaurací a kaváren. Je to sice jenom osm kilometrů od Brixtonu, ale jako by to byl úplně jiný vesmír.

Léto nestálo za nic, většinou přšelo a chodníky jsou pořád mokré a plné kaluží po včerejším přídělu srážek. Dnes je zataženo, ale teplo, vzduch je neskutečně vlhký a nad městem visí hrozba bouře. Když vystoupám na vršek Wimbledon Hill Road, jsem propocený a je mi vedro. Jedno je jisté: pokud mám

Ivy oslnit a znovu získat její srdce, nepodaří se mi to v téhle košili s vlhkými skvrnami potu v podpaží.

Zapadnu do obchodu s designovým oblečením, které je tak příšerně cool, že i figuríny ve výloze se na mě dívají s opovržením a lítostí. Muž – jsem si docela jistý, že to je muž – za pultem zvedne hlavu od svého iPadu, téměř neznatelně přikývne a pootevře ústa dost na to, aby se trochu hlasitější výdech dal považovat za pozdrav. Je možné, že se snaží být přátelský, ale těžko říct. Potřebuju odsud co nejrychleji vypadnout; že sem nepatřím, je na mně vidět stejně jasně jako ty koláče potu, a z toho pocitu jsem ještě víc na nervy.

„Košili,“ řeknu a dvěma prsty se zatahám za rukáv své vlastní, jako bych se bál, že pro něj pojem *košile* bude něčím obtížně pochopitelným.

Muž za pultem otočí hlavu směrem ke stojanu s požadovaným typem oděvu.

Vyberu si nejméně křiklavou košili a zeptám se prodavače, jestli si ji můžu vyzkoušet. Zkušební „kabinka“ je velká jako šatní skříň a je v ní asi i tolik světla, takže musím zpátky do oslnivé záře samotného obchodu, abych se podíval do zrcadla. Košile je růžovější, než bych chtěl, a – teprve teď to vidím – protkaná jemnými stříbrnými nitkami, které se na světle lesknou. Mžourám na svůj odraz a dovedu si představit, že by takhle košile mohla slušet někomu jinému, třeba někomu z kapely, anebo někomu, kdo moderuje pořad o umění na BBC2, anebo někomu, kdo stojí celý den za pultem v obchodě s příšerně cool košilemi. Ale přestože stojím přímo proti zrcadlu, nějak si ji nedokážu představit na sobě.

„Vypadá dobře,“ řekne prodavač. Pak zamyšleně našpulí rty a nakonec rozhodně přikývne. „Sluší vám.“

Podívám se na hodinky a zjistím, že s Ivy se mám sejít za čtvrt hodiny.

„Výborně,“ řeknu. „Beru ji.“

V úzkém prostoru zkušební skříně si novou košili zase svléknu a tou starou si otřu pot z obličejů, ze zad a z podpaží. Než si obléknu svou novou akvizici, sundám z ní cenovku, ale cena je na ní napsaná tmavým inkoustem na tmavém papíře, takže ji v šeru nepřečtu. Zamířím k pultu a předám cenovku prodáváči, aniž bych se na ni podíval – ne proto, že by mě nezajímalo, kolik ta košile stojí, jako spíš proto, že se to v téhle čtvrti zřejmě nedělá.

„Sto osmdesát,“ řekne ten chlap bez mrknutí oka. Bez ironie, bez legrace, bez soucitu.

Možná jsou ty nitky v látce z pravého stříbra. Znovu se začnu potit, když mu podávám svou kreditku a modlím se, aby se v terminálu neroztekla.

Vyjdu ven na ulici, lehčí o téměř dvě stě liber (a snad litr tělesných tekutin), ještě jednou si svou starou košili otřu obličejů a hodím ji do nejbližší popelnice.

Do kavárny nakonec dorazím minutu před smluveným časem, objedná si kávu a posadím se k jednomu ze stolků na zahradce. Od rána už mi žilami koluje tolik kofeinu a adrenalinu, že se mi z toho třesou ruce, takže jen s největší námahou srkám cappuccino, aniž bych si potřísnil svou zbrusu novou, velice drahou košili.

Piju už druhý šálek, když zahlédnu Ivy – možná tak sto metrů daleko –, jak se pomalu blíží. Zamávám na ni a ona mi to oplátí. Vidím, jak se její nohy hýbou, ale zdá se mi, jako by se vzdálenost mezi námi vůbec nezmenšovala. Vytáhnu telefon a předstírám, že s ním něco dělám, pomaličku upiju kávu, podívám se na nápojový lístek... a když se znovu zadívám jejím směrem, je Ivy pořád dobrých padesát metrů daleko. Upravím si košili, chvíli se tvářím, jako by mě hrozně upoutalo něco na druhé straně ulice a pohrávám si s pytlíky cukru.

„Ahoj,“ řekne Ivy a já vzhlednu, jako by mě její příchod nakonec překvapil.

„Ahoj,“ řeknu, rychle vstanu, abych se s ní přivítal, a při tom vrazím stehnem do stolku, takže si cappuccino s čokoládovými hoblinkami rozliju na novou košili. Ivy jako by si toho ani nevšimla. Z nějakého důvodu ji políbím na tvář. Před týdnem jsme do toho bušili jako... no, ne úplně jako pornohvězdy, ale rozhodně v tom nebyla ani špetka ostychu, a teď ji najednou líbám na tvář.

Není nalíčená a vlasy má napůl stažené dozadu, napůl rozpuštěné na ramenou. Na sobě má volné džíny, kostkovanou košili se smaltovanými manžetovými knoflíčky ve tvaru drobných tanečnic a prostý šedý svetřík. Když o tom přemýšlím, za ty dva měsíce, co se známe, jsem Ivy ještě nikdy neviděl v sukni, v šatech ani v žádném tom dlouhém úpletovém svetru s volnými rukávy, které se jiným ženám zřejmě tolik líbí. Tipoval bych, že její styl oblékání je vedlejším produktem její nehody z dětství. Jizvy na tváři nemůže zakrýt, ale jizvy na těle... ty se dají schovat dokonale. Anebo v tom možná hledám příliš hluboké důvody; možná její styl oblékání jednoduše odráží skutečnost, že vyrůstala se třemi bratry a díky tomu byla v dětství pěkná divoška. Ať tak či tak, vypadá nádherně.

„Vypadáš nádherně,“ řeknu jí.

Ivy se usměje, ale ten úsměv jí vydrží jen pár vteřin.

K našemu stolku přijde servírka; Ivy si objedná čaj.

„Tak jak ses měla?“ zeptám se.

„Ale jo,“ řekne Ivy a zase uhne pohledem, jako by se mi nevydržela dívat do očí déle než půl vteřiny. „Měla jsem hodně práce... však víš...“

Když mi bylo... nevím přesně, asi sedm let, naše učitelka, paní „tlustoprdka“ Kincaidová si mě jednou vytáhla před tabuli. Vzpomínám si, jak jsem stál před jejím stolem, a dodnes si vybavuju ten strach.

„Udělal jsi něco moc ošklivého,“ řekla mi paní Kincaidová.  
„Víš, co to bylo?“

Nevěděl jsem.

„Tvůj tatínek mi řekl, že jsi zlobil,“ řekla paní Kincaidová.

Moje máma i táta byli inteligentní lidé a táta byl (a pořád je) učitelem, takže byl zvyklý umravňovat zlobivé děti. Neměl jsem ani ponětí, proč by zrovna on měl nějaké moje pochybení řešit prostřednictvím třetí osoby. Přes dvacet let jsem na to ani nepomyslel, ale člověk asi nepotřebuje doktorát z psychologie, aby pochopil, proč se tahle scéna zrovna v tuhle chvíli vynořila v mé mysli, jako když hodíte cihlu do žabincem zarostlého jezírka.

„Co jsi provedl?“ naléhala na mě paní Kincaidová.

Občas si představuju, jak bych se zachoval, kdybych se mohl vrátit do nějakého okamžiku svého vlastního dětství, vybaven znalostmi a uvažováním dospělého člověka. Kdybych teď mohl odpovědět za své zmatené a vyděšené sedmileté já, řekl bych: „To tedy nevím. Ale zdá se, že vy to víte moc dobře, tak ven s tím!“ anebo něco podobného. Protože ona to tehdy schválně natahovala, místo abychom se rychle dostali k jádru pudla.

Nevím, co jsem jí tehdy řekl, ale odpověď jsem neznal. Možná jsem jenom pokrčil rameny. Ale Kincaidová nehodlala dopustit, aby mi to prošlo takhle lacině. „Co jsi udělal?“ naléhala na mě.

A tak jsem začal jeden po druhém vyjmenovávat všechny prohřešky, na které jsem si vzpomněl. Že jsem třem barbínám své sestry ulámал hlavičky; že jsme se Simonem Hendersonem v křoví našli roztrhaný pornočasopis a schovali si ho v jiném křoví; že jsem v Randallově trafice ukradl ruličku bonbonů; že jsem mnohokrát lhal, když se mě rodiče ptali, jestli jsem si vyčistil zuby; že jsem si po večerce pod peřinou četl komik-

sy; že jsem našel v pohovce zapadlé drobné za třiadvacet penčí a nechal si je; že jsem někdy šel spát bez toho, abych odříkal modlitbu; že jsem si ve třídě uprdnul; že jsem vykrkal jména Ježíš, Marie a Josef; že jsem jednou chytil pavouka a utrhнул mu dvě nožičky (usoudil jsem, že mu šest bude bohatě stačit, a dal jsem si záležet na tom, abych mu oba údy odstranil symetricky).

„A co dál?“ ptala se Kincaidová.

Dnes na ni vzpomínám v dobrém. Byla tlustá a kolem pasu měla obrovskou pneumatiku, ale byl to ten druh obezity, který si spojuje s vřelostí, něhou a příslibem objetí – ačkoli si nevybavuju, že by mě kdy objala. Každopádně to byla žena, která vzbuzovala respekt, a to nejenom svou objemností. Paní Kincaidová byla neústupná a nelítostná autoritářka, která se ani v nejmenším nerozpakovala ponížovat své světence standardním učitelským repertoárem urážek a kromě trubky, trumbery, zabeđenčce a tupce občas přihodila i něco osobitějšího jako tupoun nebo ploskolebec. Ne že bych jí to zazlival; učitelé mívali v těch dobách určitou dávku verbální šikany v popisu práce. „A co dál?“ naléhala na mě.

„Už nic,“ řekl jsem s čistým svědomím.

„Vážně? Tvůj otec mi řekl, že si své sestře nadával jedním ošklivým slovem. Vzpomínáš si, jak jsi jí řekl?“

„Ne.“

„Zkus to,“ naléhala učitelka.

„Nána?“

„Horší.“

„Smraďoška?“

Pomalou zavrtila hlavou.

„Já už nevím,“ zakňoural jsem.

Vlastně jsem měl ještě jeden žhavý tip, ale zrovna ten jsem před „tlustoprdkou“ Kincaidovou opravdu nechtěl říct nahlas.

„Tvůj tatínek mi už všechno řekl, tak co kdybys přestal zapírat a přiznal se?“

„Tlustý prase,“ vyhrknul jsem.

A dodnes si vzpomínám, jak sebou Kincaidová trhla. Ale pak zavrtěla hlavou. „Ne. Řekl jsi o své sestře, že je ‚štětka‘.“

„Vážně?“ hlesl jsem, upřímně překvapen.

„Kde jsi to slovo slyšel?“ vyslýkala mě dál.

Když o tom dneska přemýšlím, nejspíš jsem to slovo zaslechl někde na hřišti a přinesl si ho domů, aniž jsem si uvědomoval jeho váhu. Jenže před čtyřicetiletými lety, když jsem zíral do nesmířitelných očí tlustoprdky Kincaidové, mě napadl úplně jiný způsob, jak tenhle zapeklitý problém vyřešit.

„Slyšel jsem ho od vás,“ řekl jsem bezelstně.

V pestrém arzenálu urážek, které učitelka Kincaidová ve škole používala, bylo čestné místo vyhrazeno oslovení „štěkna“. Kdo si při vyučování povídal se sousedem, byl štekna. Kdo vykřikoval, místo aby se hlásil a čekal na vyvolání, byl štekna. Kdo se včas neozval, když se dělala docházka, schytl šteknu nádavkem mezi křestní jméno a příjmení. A „štěkna“ zní přece dost podobně jako „štětka“, nemyslíte?

„Vždyť nám každou chvíli říkáte, že jsme šetky,“ dodal jsem.

Můžu jen hádat, že paní Kincaidová v tu chvíli zaregistrovala upřímnost a bezelstnost mých slov a uvědomila si, jak nejistou se najednou stala její vlastní budoucnost, protože celá zbrunátněla, řekla mi, abych to slovo už nikdy v životě neřikal, a pak mě poslala zpátky do lavice. O prohřešcích, které jsem přiznal, už se nikdy nezmínila.

A já jsem si, kam až moje paměť sahá, na ten rozhovor nevzpomněl. Až teď, když sedím proti Ivy a dívám se na ni, jak se kouše do rtu, pohrává si s manžetovými knoflíčky a dívá se na všechny strany, jenom ne na mě. Ale nehodlám opakovat tu chybu, kterou jsem udělal před čtvrt stoletím; nezačnu se omlouvat, vysvětlovat

nebo zdůvodňovat jednu věc, když je klidně možné, že mi vyčítá něco úplně jiného. Tím bych si určitě moc nepomohl.

„Omlouvám se za to u táty,“ řeknou má ústa. „Asi jsem se tam choval jako blb.“

Ivy nakrčí obočí. „Proč myslíš?“

*Tupče!*

„Říkala jsi, že jsi unavená,“ připomenu jí. „A já řekl *fajn*.“

Přikývne a levý koutek jejích úst se posune dovnitř a nahoru, což by mohlo znamenat rezignaci, zklamání nebo jen to, že si vzpomněla. Ať už to je cokoli, úsměv to není.

Servírka přinese čaj v malé konvičce s miniaturním džbáněčkem mléka a mističkou kostkového cukru. Ivy nadzdvihne pokličku konvice a párkrát její obsah promíchá. Pak konvičku zase zavře. Ještě si nenaleje.

„Tak mě napadlo,“ řeknu a Ivy zvedne hlavu, jako by si právě vzpomněla, že sedím proti ní, „že bychom měli častěji chodit na rande.“

Ivy se zamračí, ale zdá se, že ji to aspoň vzdáleně pobavilo.

„Víš, uvědomil jsem si, že jsme se poslední dobou často... *stýkali*.“ Ivy se usměje a mlčky přikývne. „Ale vlastně jsme spolu nikdy pořádně *nechodili*. Abys mi rozuměla, moc se mi líbilo, jak to bylo doposud, ale nebylo to... však víš... randění.“

Ivy nakrčí obočí.

„Chtěl jsem říct, že bychom měli jít... já nevím, třeba do divadla, na víno, do Madame Tussaud, do zoo.“

„Do zoo?“

„Jo, moc rád chodím do zoo. Opice, sloni, žirafy a tak.“

„Zvířata?“ zeptá se Ivy.

„Jo, přesně tak.“

„To zní dobře.“

Je to naděje, je to paprsek světla, ještě to není *Zapomeň na to, Fishere, nemá to smysl, spíš Hele, to by bylo fajn!*



„Vážně?“ řeknu. „Tak to je skvělé. Mohli bychom jít hned dneska, sice bude asi pršet, ale to nevadí, koupíme si ty pláštěnky, co nosí turisté. Kam bys chtěla –“

„Mám pro tebe novinu.“

A právě tuhle chvíli si vybere k tomu, aby si nalila čaj; trvá jí to celou věčnost.

„Novinu?“

„Totiž... jak jsme se poslední dobou dost – jak jsi to říkal? *Stýkali*.“

„Ivy,“ přeruším ji, „ať už jsem udělal cokoli...“

„Prosím,“ řekne. „Tohle pro mě není snadné.“

Zhluboka se nadechnu, zadržím dech, přikývnu, vydechnu.

„Často jsme spolu spali,“ upřesní Ivy, pak se ušklíbne. „Hodně často.“

Moje představivost se rozběhne na plné obrátky. V posteli nestojím za nic. Je vdaná. Má nějakou pohlavně přenosnou chorobu. Anebo...

Někdy dokážu být tak hloupý, že sám sebe překvapím.

Nikdy jsme s Ivy nemluvili o tom, že bychom spolu mohli mít dítě, ale na druhou stranu jsme nemluvili ani o tom, že bychom ho mít nemohli. Poprvé, když jsme spolu spali, jsem se Ivy zeptal (samozřejmě ne zcela gramotnou větou, spíš kombinací mimiky, pohybů očí a „máš u sebe... *viš co...*“), jestli je bezpečné pokračovat.

A Ivy se na mě podívala a řekla: „To je v pořádku.“

„Ty bereš...?“

Zavrtěla hlavou, usmála se a znovu řekla: „To je v pořádku.“

Byla to dost podstatná otázka. A přestože jsem v tu chvíli byl nahý a ovládala mě vášně, byl jsem si dobře vědom potenciálních následků – s důrazem na slovo *potenciální*. Možná si Ivy je jednoduše jistá, že je zrovna v bezpečné fázi svého cyklu, možná prostě nemůže mít děti a hotovo, anebo možná tím, že „to je

v pořádku“, chce říct: *No a co na tom? Vždyť se máme rádi. Hele, já děti chci, mám děti ráda a myslím, že ty bys byl skvělý otec, tak co kdybychom to prostě nechali na přírodě?* A jak mi tyhle úvahy letěly hlavou, pořád jsme byli nazí, dost vzrušení, Ivy mě objímala, líbala mě na krk, tiskla se ke mně a svírala mě stehny, což výrazně znesnadňuje rozhodovací proces. Pravda, miluju ji – prosím nezaměňovat s mnohem frivolnějším *zamilováním*, které pochopitelně není tak závazné. Můj táta, jako že je v hloubi duše romantik a poeta, tomu říká „běžet tak rychle, jak jenom můžeš“ – ta jistota, kterou člověk cítí v hloubi duše, že ve věcech lásky funguje na maximální výkon. Viděl jsem Ivy ve společnosti dětí, jak s nimi jedná, jak jim naslouchá a odpovídá, jak se celá rozzáří, když je s nimi, a jak ten úsměv nezmizí, když opustí místnost. Miluje děti; ony to poznají a oplácejí jí to stejně. Je to jedna z těch věcí, které na ní miluju. Taky je sexy a krásná a byli jsme nazí a celí rozpálení a... no, co na tom. Prostě mi to v tu chvíli připadalo jako dobrý nápad.

Milovali jsme se dvakrát po sobě a já pak (teď mi ten příměr samozřejmě zní hloupě) usnul jako mimino. Až druhý den ráno, celé tři a půl minuty po probuzení, jsem pocítil drobný záchvat paniky. Znal jsem tu ženu, aspoň pracovně, něco přes měsíc. Kromě toho jsme předtím, než jsme se spolu poprvé vyspali, strávili asi dvě hodiny čistého času mezi čtyřma očima. Takže upřímně, Williame Fishere, co sis sakra myslel, že ses bez ochrany vyspal s někým, koho jsi v podstatě vůbec neznal?

Ivy se vedle mě zavrtěla, překulila se, usmála, pohladila mě po tváři a milovali jsme se znovu. Náš vztah v tu chvíli netrval ani dvanáct hodin, ale mezi pomuchlanými peřinami se zdálo nevhodné, přehnané a výsostně neromantické nadhazovat otázku nechtěného početí.

A tak jsem potenciální následky uložil do malé krabičky, tu jsem zamknul a uložil ji do skříňky v koutě málo navštěvova-

ného kumbálu úplně vzadu ve své mysli. To bylo před pětadvaceti dny. A za ty stovky hodin, co jsme od té doby strávili spolu, mě ani jednou nenapadlo zamyslet se nad moudrostí toho rozhodnutí. Jednou, dvakrát nebo možná třikrát jsem se v duchu přistihl, jak mířím k té komoře, ale nikdy jsem tam nedošel a nikdy jsem neotevřel tu skříňku. Protože k čemu by to bylo? Samozřejmě, za těch pět dní, co jsme se vrátili od návštěvy u táty, mi už dávno došlo, že se něco děje, ale nejhorší scénář, který si pesimista ve mně představoval, obnášel ztrátu Ivy, nikoli získání dítěte.

Sedíme venku před elegantní kavárničkou ve Wimbledonu a Ivy mi ještě pořád neřekla tu svou *novinu*. Možná po tom všem stále hledá ta správná slova, jak mi říct, že jako mileneček nestojím za nic.

„Byla jsem u doktorky,“ řekne, a když znovu zvážím možnosti – špatný v posteli, pohlavní nemoc, vdaná, těhotná –, zužuje tím výběr jen na dvě.

V tu chvíli, jako by ho k tomu vedl nějaký šestý smysl, se u našeho stolku objeví číšník a zeptá se, jestli si dáme ještě něco. Oba naráz mu řekneme: *Ne*.

Ivy si položí ruku na břicho. „Já... ty... ty jsi... my...“ A rozpláče se. Přesto se ale usmívá; usmívá se tolik, že bych se z toho sám málem rozplakal. Vstanu a dřepnu si vedle její židle, jednu ruku jí položím kolem ramen a druhou kolem pasu – je to ubohý pokus o objetí a stejně si musím jednou nohou kleknout, abych neztratil rovnováhu. Koleno mám hned studené a vlhké, a když se po očku podívám dolů, potvrdím si, že klečím ve velké kaluži špinavé vody. V pátek ve tři čtvrtě na jedenáct se po Wimbledon Village motá překvapivě mnoho lidí a většina z nich, jak se zdá, prochází právě kolem našeho stolku. Možná se jim zdá, že Ivy právě žádám o ruku; nevím, a taky mi to je jedno. Políbím její svetřík tam, kde obepíná břicho, a když

mi položí dlaň na temeno hlavy, je to, jako kdyby mnou projel elektrický proud.

„Miluju tě,“ šeptám, ale zrovna v tu chvíli mi Ivy přitiskne hlavu ke svému bříšku, takže z mého vyznání lásky zbydou jen čtyři nesrozumitelně zamumlané slabiky. Myslím je ovšem naprosto vážně.

## Kapitola 4

Jadérko z jablka.

Zelený hrášek.

Borůvka.

Fazole.

Oliva...

## Kapitola 5

Ivy zvrací u mě v koupelně; ten zvuk se nese bytem tak zřetelně jako zpěv ptáků na louce za jasného letního dne. „Doprdele,“ hlesne v přestávce a její hlas provází ozvěna ze záchodové mísy. Pak si odplivne, řihne, plivne, plivne, plivne. A spláchne. Ivy je aktivní a plodná zvracečka, takže ještě než vyrazím do kanceláře, budu muset vytřít zvratky pod prkénkem, na dlaždičkách a všude jinde, kam se dostaly. Ale nestěžuju si; ona má ranní nevolnosti, já mám službu na záchod. Je to fér.

„Jsi v pořádku?“ křiknu na ni.

„Ne,“ zakřičí zevnitř. „Ale myslím, že už to přeš... Ach Ježíši na kříblachuachuach...“

Já osobně za sebou zavírám dveře. Vždyť na co by nakonec takové dveře byly, kdyby je člověk nezavíral? A nezkoušejte namítnout, že by byly na to, aby je člověk otevíral; na takové logické hrátky teď vážně nemám čas. Mohli bychom diskutovat o příčině a následku nebo o formě a funkci klidně celý den, ale prostá pravda je taková, že dveře existují proto, aby něco udržely uvnitř a něco venku. Určitě taky chcete, aby například divoká zvěř, zloději, sérioví vrazi, dešť, hluk a odporný zápach zůstali venku. A zároveň si chcete teplo, pohodu, soukromí a klid udržet uvnitř. Aspoň já jo. Ivy dveře nezavírá, aspoň ne ty uvnitř

bytu, například dveře na záchod. Asi je to svým způsobem roztomilé – takovým tím otevřeným, bezprostředním způsobem, který jako by říkal: *O co jde? Vždyť je to úplně přirozené!* Ale na tom, když vaše milovaná devět minut sedí na záchodě a kadí, na tom opravdu není nic malebného. Tedy ne že bych se díval, ale vím, že kdybych chtěl, je tohle vysílání v rámci otevřených dveří taky v nabídce.

Na záchodě je už dobrou minutu ticho, pak se ozve spláchnutí a Ivy přejde do kuchyně. Cestou si tiše brumlá různé nadávky na svět a přírodu.

Je to už měsíc, co mi Ivy oznámila, že je těhotná. Podle toho, jak to lékaři počítají (od poslední menstruace, ne ode dne, kdy k početí došlo), už je v desátém týdnu těhotenství. Což – jakkoli to zní bizarně – znamená, že spolu čekáme dítě asi o deset dní déle, než spolu chodíme. Naše těhotenství je starší než náš vztah. Podle toho, jak tyhle věci poměřují – stačí se podívat do libovolné knížky nebo na kteroukoli webovou stránku –, se vývoj dítěte přirovnává k ovoci a zelenině: zrníčko máku, borůvka, třešeň, jablko, avokádo, mango, zelí, kokos, meloun. Momentálně jsme ve fázi, kdy náš potomek vypadá jako oliva.

„Divné, co?“ povídám Jamesi Bondovi.

James neodpovídá. Je sotva osm hodin, ale agenti Jejího Veličenstva jsou ve službě až od jedenácti, pokud to ovšem není otázka jejich vlastního přežití nebo budoucnosti monarchie. Což není můj případ. Jenom mám dnes ráno schůzku s Joem, mým producentem ze společnosti, pro kterou točím reklamy. A tak vstanu, rozhrnu závěsy a vyrazím na záchod, abych uklidil zvratky po Ivy a vykonal všechno to, co se má dělat za zavřenými dveřmi.

Když se vrátím do ložnice, sedí Ivy na posteli, záda podepřená polštáři, v jedné ruce hrnek kávy a ve druhé knížku. Čte román od někoho, o kom jsem nikdy ani neslyšel.

Konvička na kávu stojí na komodě, vedle ní šálek a malý džbáněk mléka. Naliju si, a protože mám ještě čas, zalezu zpátky do postele.

„Co to čteš?“

Ivy otočí knížku v ruce a zadívá se na obal (náměstí za západu slunce, stíny, siluety), jako by někde tam byla vytištěná odpověď na mou otázku. „No, podle všeho to dostalo spoustu ocenění. Ale kdybychom to neměly v knižním klubu, asi bych to už odložila.“

„Tak to udělej,“ řeknu. „Vyber si místo toho něco o upírech.“

Ivy se zasměje. „Ne že bych ještě nikdy žádnou knihu neodložila, jenom... já nevím... asi by nebylo dobré si na to zvykat.“

„To myslíš vážně? Minulý týden jsem v metru viděl ženskou, která si tam stříhala nehty.“

„Fuj... To si snad děláš legraci?“

„To tedy ne. Normálně je trousila po podlaze.“

Ivy si přiloží ruku k ústům. „Okamžitě toho nech, nebo zas budu zvracet.“

„No právě. Když na to přijde, budu určitě radši, když moje přítelkyně čas od času odloží rozečtenou knížku, než aby si dělala manikúru v hromadné dopravě.“

Ivy přikývne, jako by uznávala, že se v mém názoru ukrývá hluboká moudrost. „Asi máš pravdu, ale nechtěla bych zklamat Coru. To ona ji vybrala.“

„A bude si to vůbec pamatovat?“

„U Cory jeden nikdy neví. Na jednu stranu si nepamatuje, co je za den, ale na druhou stranu dokáže citovat celé pasáže z Dickense.“

„Ale! To je pitomost...“

„No jo, právě,“ usklíbne se Ivy a znovu se soustředí na svou knížku.

„A co ta ranní nevolnost?“ zeptám se. „Lepší se to?“



„Jestli chceš slyšet něco pozitivního, tak ti garantuju, že se mi nebude stýskat, až to přejde,“ odpoví Ivy. „Člověk o tom sice leccos slyší, ale panebože, je to opravdu hrůza! Jako bych se každé ráno probouzela s kocovinou, jenom bez toho, že bych si večer předtím užila.“

„To je mi líto,“ řeknu.

„To by mělo. Vždyť je to z velké části tvoje vina.“

Poté co mi Ivy oznámila, že je těhotná, a poté co jsem si před ní klekl do kaluže a zamumlal s hlavou zabořenou do jejího svetru, že ji miluju, jsme celý zbytek dne strávili ve stavu šťastného, vzrušeného zmatení. Ivy mi vysvětlila, proč se mnou posledních pár dní téměř nekomunikovala – byla to směsice strachu, úzkosti a nejistoty. Bála se, že se budu zlobit, že se budu cítit podvedený a že budu chtít náš vztah ukončit. Já jí vysvětloval, že nic není vzdálenější pravdě. Dopili jsme kávu a náš vztah se hladce přelil do dalšího kroku – šli jsme do lahůdkářství, koupili si falafel, chleba, hummus, maso, perlivý ovocný džus a cheesecake; odnesli jsme si to všechno k Ivy, uspořádali jsme piknik na pohovce a pak Ivy usnula u televize. Nemilovali jsme se.

Vlastně jsme se nemilovali ani jednou od té chvíle, kdy nám můj otec tak velkoryse přenechal svou postel a všechno tím začaroval. Spočítal jsem si to: bylo to čtyřicet dní a čtyřicet nocí – abstinence biblických proporcí.

Nechám šálek s kávou na nočním stolku a položím Ivy ruku na koleno.

„Chudinko moje,“ řeknu. „Víš, co mně vždycky zabíralo na kocovinu?“

Ivy skloní knížku a zadívá se na mě, jako by mě pozorovala přes obroučky neviditelných brýlí. „To nemyslíš vážně, že ne?“

„Ne,“ řeknu a přejeďu dlaní nahoru po stehně.

Ivy položí svou dlaň na hřbet mé ruky, aby ji zastavila. „Víš, že tohle ve skutečnosti s kocovinou nemá nic společného?“

„Jasně, ale princip...“

„Mám v děloze zárodek o velikosti olivy, který moje tělo zaplavuje hormony a vytváří ve mně *pocit*, jako bych měla kocovinu.“

„Jasně,“ zašeptám, „jasně...“ Ruku mám pořád na jejím stehně. „Ale to, co já myslím, by možná mohlo fungovat i na hormony napěchované zárodky velikosti olivy.“

„Mám ve vlasech zvratky.“

„To mi nevadí.“

„Ale mně jo. Sklapni a dopij si kafe.“

Mám úspory v bance, byt bez hypotéky, dvě funkční ledviny v těle. Ale pokud chci, aby to všechno zůstalo tam, kde to je, musím vydělat nějaké peníze, a to rychle.

Joe se chce pobavit o „skvělém scénáři“, a přestože už jsem se naučil brát jeho nadšení s rezervou, v tomhle případě je těžké ubránit se naději. Je to už přes dva měsíce, co jsem dokončil svou poslední produkci, a od té doby jsem se zajímal o dvě zakázky, ale ani jednu z nich nedostal. Dva měsíce bez příjmů, to je samo o sobě něco, co by mi dělalo starosti, ale teď, když čekáme další hladový krk, který budeme muset nasytit, kvůli tomu nemůžu spát. S Joem jsme společně pracovali už mnoho let a za tu dobu se z nás stali dobří přátelé, takže to, jak se dnes ráno obléknu, by nemělo mít žádný vliv. Zejména na Joea, který nakupuje jen v Primark, a to jenom tehdy, když ho tam jeho manželka dovleče. Jenomže já nejsem jediný jeho režisér a on není jediný producent ve Sprocket Hole, takže neuškodí všem připomenout, že William Fisher je ten sympatický švihák, kterému se daří, na co sáhne. Vezmu si na sebe své druhé nejstarší džíny a nejnovější košili – tu růžovou, kterou jsem si před měsícem koupil ve Wimbledon Village. Pořád si tou barvou nejsem jistý, ale Ivy se zřejmě líbí.

„Sluší ti to,“ řekne.

„Protože jsem fešák,“ ušklíbnu se. Pořád leží v posteli a čte si.  
„Budeš tady, až se vrátím?“

Ivy zavrtí hlavou. Pak na mě vyvalí oči, jako by chtěla vědět, proč se na to ptám.

„Co?“ podívám se.

„Budu doma, ve svém bytě.“

„Aha. Tak jo.“

„Protože...?“

„Potřebuješ nakrmit Ernesta?“

„Kvůli rybičce si teď opravdu vrásky nedělám.“

„Aha, no jo, já... kruci! Ta porodní asistentka, jasně. Pro-miň, zapomněl jsem. Kdy přijde?“

„Nechápu, jak jsi na to mohl zapomenout,“ řekne Ivy a zdá se, že ji to opravdu naštvalo.

„Nezapomněl jsem, jenom jsem teď myslel na práci. Jenom jsem...“

„Já tohle sama nezvládnou, Fishere.“

„Já vím, a taky nebudeš muset. Já jenom... zrovna jsem...“

Ivy se směje. Je to nenápadný úsměv, rty semknuté k sobě, obočí jen mírně zdvižené. Je to úsměv, který si šetří na chvílky, kdy nahodí háček s návnadou a já k ní doplavu a spolknu ji i s navijákem.

„Proč tohle děláš?“ zeptám se.

Ivy se tváří jako nevinnost sama. „Co?“

„Proč se mě snažíš takhle nachytat?“

„Já se tě nesnažím nachytat.“

„Ale ano. A já ti na to vždycky skočím.“

Ivy se zasměje a pro mě je ten smích – bezprostřední, dětský zvonivý smích – jako pohlazení na duši.

„Ty jsi prostě moje rybička,“ řekne a zatleská si, nadšená z vlastního vtipu.

„Já vím, však sis mě pěkně zaháčkovala.“

Můj vlastní vtíp s třesnutím spadne na zem. Po zvonivém smíchu najednou není ani stopy, Ivy se jen ze slušnosti ušklíbne a očima už hledá v knížce místo, kde přestala číst.

Horečně pátrám po něčem vtípném, co bych mohl říct a zachránit tím kouzlo okamžiku, které je pochopitelně už dávno pryč.

„Každopádně,“ řekne Ivy káravě, „zkus si na ten háček chytit zlatou rybku a přát si, ať toho nechám.“

„Tak jo. Přeju si, abys mě přestala zkoušet nachytat a abych měl pozlacené Ferrari.“

A je to tady. Její nutkání utahovat si ze mě a její neochvějná víra v existenci zlaté rybky rozhodně patří do první desítky věcí, které na téhle ženě miluju, přestože mi každou chvíli pozvrací záchod. Neřekl bych, že mi úplně vynahrazují ten nucený celibát, ale rozhodně je díky nim snesitelnější.

Kromě sexu se během toho měsíce, co mi Ivy oznámila, že je těhotná, a já řekl jejímu svetru, že ji miluju, nestaly ještě dvě další důležité věci:

Nezopakoval jsem své vyznání lásky.

A ona na něj neodpověděla.

Chtěl bych jí to říct znovu, ale bojím se, že by ta slova ztratila váhu, kdybych je říkal pokaždé, když mě to nutkání přepadne. A protože mi Ivy v tomto směru ještě nic podobného nenaznačila, mám strach, abych nevypadal jako loudil. V *Impérium vrací úder* je jedna scéna, kterou jsme s Elem považovali za nejskvělejší na světě – vlastně za nejskvělejší v celém vesmíru. Těsně předtím, než Hana Sola zamrazí do karbonitového bloku, mu princezna Leia řekne, že ho miluje. A on, přestože v tu chvíli jde prakticky na smrt, se na ni jen tak podívá a řekne: „Já vím.“ Jako kluka mě nikdy nenapadlo, že z toho jeho drsnáckého „Já vím“ musela být princezna asi hodně špatná, ale teď, jako

láskou poblázněný nastávající otec, si to dokážu docela dobře představit. A trápilo by mě to ještě víc, nebýt toho, že jsem měl pusu plnou vlny, když jsem své city vyjadřoval poprvé, takže se pořád můžu konejšit možností, že mě Ivy tehdy vůbec neslyšela.

Než vyrazím do kanceláře, políbím Ivy na rozloučenou. A i přes pach zvratků a mentolovou vůni zubní pasty mám ta dvě nevyslovená slova pořád na jazyku, jako by jenom čekala na příležitost přeskocit do jejích úst.

„Měj se krásně,“ řekne Ivy.

„Jo, jasně,“ vypravím ze sebe a ona se na mě podívá, jako bych mluvil z cesty.

## Kapitola 6

„Vypadáš dobře,“ zašišlá Pippa, když vstoupím do kanceláří Sprocket Hole.

Nespál jsem s ní od června, což už budou skoro čtyři měsíce, a nikdy to nebylo nic víc než flirt. Ale stejně vždycky zrudnu, když mi řekne cokoli osobnějšiho než *Ahoj*.

„Košile!“ řekne Gaz, zástupce ředitele, který se teď shodou okolností považuje za jejího přítele. Naznačí upravování límceku, pak spokojeně přikývne a znovu se začte do svého časopisu.

Joe vzhledne od telefonu a sarkasticky se na mě zadívá. „Růžová?“ zeptá se. „Ladí ti s obličejem.“ Pak se podívá líc a dodá: „Počkej, ona se třpytí? Ona se vážně třpytí?“

„Stříbrné vlákno,“ řeknu.

„Vypadáš jako vánoční stromeček. Kde jsi to koupil, na Old Compton Street?“

„Jo, Joe, koupil jsem to na Old Compton Street, v jednom obchodě zaměřeném na uspokojování potřeb gentlemanů homosexuálního zaměření. To jsi chtěl slyšet?“

„Tak fajn,“ ušklíbne se, „nemusíš se hned rozčilovat. Pojď, zveš mě na oběd.“

„Je za pět jedenáct.“

„Doprdele já jsem vzhůru od půl šestý. Děti, kamaráde, ti úplně zničej život.“

Gaz se zasměje.

„Nedělám si srandu,“ řekne Joe a výhružně ukáže prstem nejprve na něj a pak na Pippu. „Doufám, že vy dvě hrdličky používáte gumičky, protože – dejte na mě – děti vám zničej život.“

Joe se na sekanou a hranolky vrhne, jako by už týden nejedl.

Já usrkávám odpornou kávu a pozoruju ho.

Po chvíli vzhledne od talíře; jedním okem mžourá, nad druhým nakrčí obočí. „Tak co?“ zeptá se. „Jak to jde s Ivy?“

Byl to on, kdo nás seznámil. A podle toho, jak to vypráví on, bylo na mně hned vidět, že mám o naši novou maskérku zájem. Od toho prvního setkání zastával pozici neurčitě výhružného nesouhlasu, jako kdyby nějak pochyboval o mých úmyslech, morální zachovalosti či spolehlivosti. Byl bych mu rád dokázal, že je na omylu, ale to, že je Ivy v jiném stavu, by na první pohled mohlo jedině potvrdit jeho podezření.

„Ona...“ *Čeká moje dítě!* „Je v pohodě,“ řeknu.

„Takže pořád jako párek králíků?“ Joe zdvihne nůž a chvíli s ním ve vzduchu šoupe vpřed a vzad, aby jasně znázornil, co má na mysli.

„Jak to myslíš, *pořád*? Já o králících nikdy nic neřekl.“

Pokrčí rameny. „Ale je to tak, ne? Mladá láska a tohle všechno.“ Povzdychne si, nabodne tři hranolky a strčí si je do pusy.

„A co vaše svatba?“

„Jenom ať už to je za námi. Vždyť to plánuje osm měsíců.“ Joe odloží příbor, aby mi pro větší názornost ukázal osm zdvižených prstů. „Za tu dobu bych stačil postavit barák.“

„Jak se má Sammy?“

„Učíme ho na nočník.“

„To je bezva.“

Joe zavrtí hlavou. „Jestli chceš, tak ti jednou přinesu posraný  
tepláčky s Pošťákem Patem, a ty mi ukážeš, co je na nich bezva.“

„Tak špatné to zase není, ne?“

Joe vyvalí oči. „Počkej, to mi chceš promluvit do duše? Co-  
pak Jen s tebou mluvila? Co se to děje?“

„Ne, ne, nic se neděje. Jenom se ptám, jak se má váš syn,  
nic víc.“

Joe se na mě podezíravě podívá, jako by ho takhle odpověď  
úplně nepřesvědčila. „Teď žvaní o tom, že bychom si mohli po-  
řídit další,“ zabručí.

„Další dítě?“

Joe přikývne. „Po svatbě. Asi chce pro jistotu aspoň jedno-  
ho, co nebude bastard.“

„To říká ona?“

„Ne, ona říká, že taky nemládne,“ ušklíbne se Joe.

„Vždyť je mladší než ty.“

„Další zastávka osmatřicet, kamaráde. A mezi námi, po prv-  
ním dítěti už leccos nevypadá tak jako dřív, jestli mi rozumíš.“

„Zatímco ty jsi pořád v kondici, vid? Tak co budete dělat?“

Joe se zasměje. „Jak tě tak poslouchám, je na tobě hned znát,  
že jsi nikdy neměl vztah delší než pět minut.“

„S Kate jsem chodil přes rok.“

„Jo, a všichni víme, jak to dopadlo.“

*Jo, to víme. Tak, že Kate (jak to sama decentně podala) vykou-  
řila kolegovi péro na vánočním večírku a dala mi kopačky na Štěd-  
rý večer, den před mými narozeninami.*

„Co já budu dělat?“ zopakuje Joe. „Udělám to, co dělám  
vždycky.“

„A to je?“



„To, co mi Jen řekne.“ Pečlivě si na vidličku navrstí kopeček masa a hrášku. „Aspoň si o líbáncích taky vrznu,“ řekne pak a strčí vidličku do pusy.

„To má Jen štěstí,“ poznamenám.

„Tak,“ prohlásí Joe a promne si ruce na znamení, že se z role svérázného přítele přesouvá do role ještě svéráznějšího producenta.

„Jdeme na to,“ řeknu.

„Na co?“

„Teď mi řekneš, jak velkou platiš hypotéku, kolik Jen utratila za boty a co vás bude stát ta svatba.“

Joe otevře pusy, jako by chtěl něco namítnout.

„A pak,“ pokračuju, „mi strčíš do ruky nějaký scénář, co stojí za hovno, a začneš s přednáškou o tom, že to, co tady děláme, nemá nic společného s uměním.“

„Skončilš?“

Přikývnu.

„Teď, kamaráde, se tě zeptám, jestli mi uděláš tu obrovskou a zkurvenou laskavost, že mi půjdeš za svědka.“

„Aha.“

„Přesně tak. A je dobrým zvykem za takovou nabídku poděkovat.“

„Děkuju. Hodně by to pro mě znamenalo, kdybych si myslel, že ta svatba aspoň něco znamená pro tebe.“

„Mám to brát jako ano?“

„Ano, říkám ano.“ A opravdu to pro mě hodně znamená, ale kdybych to Joeovi řekl, ještě by se na mě našval.

„Fajn,“ řekne Joe, zvedne ruku a začne vypočítávat na prstech: „Takže zorganizuješ loučení se svobodou – striptérky, ale pořádný, žádný kurvy, žádný vybírání peněz do püllitrů. Staráš se o půjčení obleků, Moss Bros, to nejlevnější, co budou mít. Taky musíš koupit dárky pro družičky, na ty je padesát liber.“

„Pro každou?“

Joe se rozesměje. „To si děláš prdel? Pro všechny tři – kup jim flašku vína nebo něco do vlasů. Taxíky na cestu z kostela do hotelu, a samozřejmě proslov. Chci něco mezi třema a šesti minutama, pár vtipů, sprostý nevaděj, ale žádný prasečinky. A nic o cvocích, protože Jen má jednu tetičku, která je trochu...“ Joe naznačí uvolněný šroubek v oblasti spánku.

„To je všechno?“

„Prozatím jo.“

„A přes ty vtipy o cvocích nejede vlak?“

„Tak jenom jeden,“ řekne Joe a znovu mi tím dokáže, že je imunní vůči sarkasmu. „Ale ať stojíš za to.“

„Rozumím,“ řeknu. „A přijímám úkol.“

Joe sáhne pod stůl, vytáhne z brašny hnědou obálku formátu A4 a položí ji přede mě.

„Kurva! Já to věděl.“

„Je mi líto, že tě musím zklamat,“ řekne Joe a poklepe na obálku. „Tak do toho, otevři to.“

Vytáhnu scénář napůl ven, přečtu si jméno klienta, které se skví na titulní stránce, a pak celou složku zas zastrčím dovnitř. „Hajzlpapír.“

„Všichni si něčím utíráme zadek, Williame. Nebuď takový elitář.“

„Ale ne všichni o tom chceme točit filmy, co?“

„A už jsme u toho. Já jsem cenami ověněný režisér, musím myslet na svou pověst, každý je jenom tak dobrý jako jeho poslední snímek, bla, bla, bla...“

Usmívám se, ale puslu mám zavřenou.

„Mám tě rád, Fishere. Věřím ti. Myslím si, že jsi nadaný, skvělý a krásný, OK? Ale jestli chceš opravdu myslet jenom na to, že jsi cenami ověněný režisér, chtělo by to získat víc než jen jednu. A kromě toho,“ dodává Joe a zvedá ukazováček, aby za-

stavil můj protiútok, „je dost dobře možné, že jsi můj oblíbený režisér, ale od července jsi nic nového nenatočil, což, když se nad tím zamyslíš, představuje dost podstatný rozdíl mezi skvělým režisérem a nezaměstnaným filmařem.“

Nikdo si neklade za svůj životní cíl točit nadosmrti jenom reklamy. Nikdo nevyrůstá s tím, že by snil o natáčení reklam na toaletní papír, tak jako nikdo nevyrůstá s tím, že by chtěl psát titulky, skládat znělky, fotografovat hamburgery nebo se stát tváří nízkonákladové pojišťovny aut. Mladí lidé obvykle chtějí psát romány, skládat hymny, nechat se zbožňovat jako modelky, hrát Hamleta, točit filmy, vydělat miliony, provdat se za filmovou hvězdu.

A přitom existuje celá řada mnohem pracnějších možností, jak si vydělat mnohem míň peněz.

Ale to bych předbíhal, protože Joe ještě pořád mluví: „... můžou vybírat, jak a čím si vydělají svých pět tisíc babek denně. Někteří z nás, Williame, musí nakrmit další hladové krky, které na nás čekají doma.“

*O tom mi povídej.*

„A mimochodem,“ pokračuje Joe, „tenhle scénář není zase tak špatný.“

Musím se smát. „Tak to je dneska hranice? Není *tak* špatný?“  
Joe se ušklíbne. „Otevře ti dveře.“

„Já vím,“ zasměju se, „dveře s nápisem ‚Dnes zavřeno‘.“

„Takže se na to podíváš?“

Ani na to nemusím odpovídat; Joeovy instinkty jsou stejně ostré jako zlámané sklo. Zaváhám o zlomek vteřiny déle, než bych měl, a on hned ví, že mě dostal.

„Výborně,“ řekne a už v duchu projíždí seznam ve svém mobilu. „Něco domluvím. Kolik je hodin?“

„Za dvě minuty poledne.“

„Výborně,“ poznamená, ucho nalepené na mobil. „Za chvilku můžeme být u Husy a ty mi tam můžeš z vděčnosti koupit pivo.“

„Hele, já vážně nemám čas na –“

„Sklapni,“ odsekne, „teď jsi můj svědek, tak máš svoje povinnosti. A stejně, co jiného bys...?“ Pak do telefonu řekne: „Michaele! Teď ale vážně!“

Joe by v té hospodě zůstal celé odpoledne, ale já mu po čtyřech pivech zalhal a řekl, že musím na domluvenou schůzku s Ivy. Joe se začal mračit a zahrál proti mně kartu „To ses ale změnil“, nicméně já kontroval kartou „Mám naději na sex“, která v téhle staříčké hře přebíjí všechny ostatní – a to i v případech, kdy je vynešena naprázdno. Pořád lepší než vytasit se s esem: „Můj bože, budeme mít miminko!“ Tuhle kartu si šetřím na nejhorsí.

Když se vracím do Wimbledon Village, zastavím se v jednom obchůdku s bio zeleninou a pak v masně, kde dokoupím potřebné ingredience na hovězí po burgundsku. Zelinář je jen drahý, zato řezník je, jednoduše řečeno, zloděj v krvi potřísněné zástěře. Za to, co si ten smějící se psychopat za pultem účtuje za rozumně veliký plátek hovězího, bychom pořídili jídlo pro dva v restauraci v Brixtonu. A kdyby nestačily zdejší velkolepé domy, limuzíny a křiklavé kalhoty, stačí se podívat na cenu nákupu v místní večerce a hned uvidíte rozdíl mezi čtvrtí, kde žiju já, a čtvrtí, kde žije Ivy. Tak si poprvé od chvíle, co jsme spolu, musím klást otázku, jak si maskérka (přestože proklatě dobrá) může dovolit prostorný byt ve Village. Možná ji podporují rodiče; její otec je právník ve výslužbě, takže to není až tak nemožné. Anebo to tu koupila už před dvaceti lety, kdy se cenové relace pohybovaly někde úplně jinde. I na to je koneckonců dost stará.

Ať už k tomu bytu přišla jakkoli, otevírat dveře zřejmě nehodlá. Zvonil jsem aspoň čtyřikrát a levou rukou už mi projíždějí křeče, jak za zády svírám svazek řezaných květin. Je možné, že si Ivy z nějakého důvodu odskočila z domu – kvůli mléku,

pečivu, nebo jen kvůli čerstvému vzduchu –, ale závěsy v ložnici jsou zatažené, takže je velmi pravděpodobné, že si jen dala šlofíka. Zavolám jí na mobil, ale hned to spadne do hlasové schránky. Porodní asistentka by měla přijít až za půl hodiny, a tak se posadím na zídku u vchodu, zakousnu se do syrového žampionu a čekám na nějakou známku života. Po deseti minutách jí znovu zavolám na mobil, a když ho nezvedne, zkusím zvonek, klepadlo a křičení do škvíry na dopisy. Chystám se znovu zabušit na dveře, když se mě jakýsi hlas – zní to jako hlásek skřítky s laryngitidou – otáže, jestli mi může pomoci. Otočím se a spatřím rozpačitého, ve tváři úplně rudého kluka, co napůl vykukuje ze sousedních dveří.

Kdykoli Ivy odjede z domu na víc než dva dny, Harold, puberták odvedle, k ní chodí krmit zlatou rybkou Ernesta. Hádám, že tohle je Harold.

„Ty budeš Harold, vid?“

„A kdo jste vy?“ zeptá se Harold přeskakujícím hlasem a ve snaze dát na poslední slovo co největší důraz je téměř vypískne.

„Fisher,“ řeknu a podám mu ruku.

Harold (kdo sakra dá svému synovi jméno Harold, když druhá světová už dávno skončila?) se zadívá na tašky s nákupem a kytici květin na chodech. „Fisher?“ zopakuje a podezíravě si mě přeměří pohledem.

„William Fisher,“ řeknu. „Ivyin... no, dejme tomu přítel.“

Harold na to nic neříká.

„Měl jsem za ní přijít,“ vysvětlím mu. „Ale teď neotevírám.“

„Zkuste to později,“ navrhně mi.

„Máme se tu za čtvrt hodiny s někým sejít.“

Harold jen pokrčí rameny, vklouzne zpátky a chystá se zavřít dveře.

„Počkej!“ houknu na něj. „Počkej. Ty od ní máš klíče, vid? Můžeš mi odemknout?“

Harold se na mě podívá, jako bych se ho právě zeptal, jestli by mi nepůjčil punčochu a velký nůž. „To asi ne,“ řekne a ustoupí ještě hlouběji za dveře.

„Poslyš. Harolde. Za patnáct minut čekáme důležitou návštěvu a Ivy asi usnula. Jestli tu schůzku zaspí, bude pořádně našťvaná. Je to opravdu důležitá schůzka.“

„Možná není doma,“ namítne Harold.

„Má zatažené závěsy.“

„A o co jde?“

„Cože?“

„Ta vaše schůzka – o co jde?“

„Hele, do toho ti nic moc není, viď, Harolde?“

„Fajn,“ řekne a znovu se chystá zavřít dveře.

„Harolde, počkej.“

Harold dveře zavře.

„Debile,“ hlesnu dost nahlas, aby to ten uhrovatý puberták – a půlka sousedů z ulice – slyšel.

Znovu zkusím Ivy zavolat na mobil a znovu se dovolám jen do hlasové schránky. Už se chystám namluvit jí nějaký vzkaz, když se v sousedních dveřích objeví Harold s klíčem v ruce.

„Harolde!“ vyhrknu, jako bychom byli staří známí, co se po létech znovu setkali. „Díky, kámo!“ Ale když natáhnu ruku pro klíč, Harold ucukne.

„Já se tam podívám,“ řekne.

„Cože? To tedy ne, dej mi ten klíč.“

Harold schová ruku s klíčem za zády.

„Jak mám vědět, že jste ten, za koho se vydáváte?“

„Co? A kdo bych asi tak měl být?“

Harold pokrčí rameny. „Lupič. Násilník. Vrah.“

„S podělaným nákupem?“

„Není třeba se rozčilovat,“ poznamená Harold a zatváří se, jako by se ho to opravdu dotklo.

„Poslyš, Harolde, omlouvám se, ale jestli tam Ivy leží v pyžamu a najednou tě uvidí, jak jí slídíš po bytě, vyletí z kůže. A to ani jeden nechceme, že ne?“

Harold celý zrudne, ruku s klíčem svěsí podél těla a já po něm chňapnu. Má sílu, převít jeden, a ruku drží zaťatou, jako by byla z oceli.

„Prostě mi půjč ten podělanej klíč, Harolde.“

„Pusíte mě!“ vykřikne a hlas mu poskočí nejmíň o oktávu.

Snažím se tomu zmetkovi rozevřít hnátu, ale má stisk farmáře a ty jeho kostnaté prsty se nehnou ani o milimetr.

„Dej mi ten klíč, ty haj–“

„Co se to tu děje?“

Otočím se na patě a zjistím, že Ivy stojí na prahu a nechápavě nás pozoruje. Vlasy má rozčuchané a na sobě kratásky a tílko bez podprsenky. Sám si sice nevidím do tváře, ale vidím tu Haroldovu a je mi jasné, že i ten z nás, kdo v téhle rudnoucí soutěži prohraje, si zaslouží aspoň čestné uznání za snahu.

„Ty jsi usnula,“ řeknu.

„Klíč,“ dodá Harold a zvedne ho v ruce jako talisman.

„Nechtěl mě pustit dovnitř,“ namítnu.

„Chtěl mi sebrat klíč,“ žaluje Harold. „Nevěděl jsem, kdo to je!“

„Vždyť jsem ti to říkal. Jsem její... přítel.“

„Prokrista,“ sykne Ivy poměrně nahlas, „přestanete už oba dva mlít jeden přes druhého?“

Musím se hodně překonávat, abych Ivy neřekl, že si Harold začal. A to jsem si naprosto jistý, že to tak bylo.

„Omlouvám se,“ řekne Harold.

„Díky,“ přikývne Ivy. „Už to tu nějak zvládneme.“

Harold se na ni usměje, nenávistně blýskne očima po mně a zmizí v domě.

Zvednu kytici květin a podám ji Ivy. „Přinesl jsem ti kytku,“ dodám s pocitem, že něco takového se neobejde bez vysvětlení.

Ivy zavrtí hlavou a na rtech se jí objeví náznak úsměvu. Zvednu tašky s nákupem a následuju ji dovnitř. V těch krátcích jí to vážně sekne.

Než se Ivy osprchuje, dám květiny do vázy a potraviny do lednice. Kuchyně a obývací tvoří jediný prostor, oddělený jen snídaňovým pultem do výšky pasu. Mimino by se dokázalo proplazit od krbu ke skřínce pod dřezem, ve které Ivy skladuje potravinovou fólii, čistidla, gumové rukavice a bělidlo. Z kuchyně by to mimino mělo neomezený přístup do chodby. Pokud by se bez zájmu probatolilo kolem strmého schodiště, dostalo by se to malé klubičko radosti k malé ložnici (anebo poměrně velkému dětskému pokoji) nalevo a ke koupelně napravo. Západka na dveřích do koupelny je rozbitá, což znamená snadný přístup k dalším čistidlům na úrovni podlahy, nemluvě o záchodové štetce. Kdyby batole mělo to štěstí, že by tuhle ošidnou výpravu přežilo ve zdraví, doputuje až k hlavní ložnici, kde, pokud vím, není nic smrtícího ani drasticky nehygienického. Prkenná podlaha je ovšem v dost příšerném stavu („původní“, zdůraznil by realitní makléř) a já už si tam minimálně třikrát roztrhl ponožku o pravou viktoriánskou třísku nebo zcela autentický hřebík.

Tohle všechno se mi honí hlavou, když sedím na pohovce v obývací, a v okamžiku, kdy se rozezní zvonek, jsem si už naprosto jistý, že porodní asistentka se v téhle smrtonosné pasti jen letmo rozhlédne a hned nás dva označí za nezpůsobilé k rodičovství. Zvonek zadrnčí podruhé.

„Můžeš otevřít?“ houkne na mě Ivy z koupelny.

Porodní asistentka, korpulentní dáma s výrazným karibským přízvukem, se představí jako Eunice. Vedu ji nahoru do bytu a cestou mumlám různé nesouvisející poznámky o zábradlí, zábranách nad schodištěm, bezpečnostních zámcích a bruskách na podlahy.



Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.